

Současné české umění – Generační paralely
Czech Contemporary Art – Parallel Lines

Galerie MIRO vyslovuje poděkování | *MIRO Gallery extends its thanks to*

Museum Kampa-Nadace Jana a Medy Mládkových, Praha
Galerie Michael Haas, Berlín
prof. Milan Knížák, generální ředitel Národní galerie v Praze
Galerie U Betlémské kaple, Praha
soukromí sběratelé

ISBN: 978-80-254-0416-4

Současné české umění – Generační paralely

Czech Contemporary Art – Parallel Lines

Sýkora Zdeněk (*1920)
Malich Karel (*1924)
Šimotová Adriena (*1926)
Kučerová Alena (*1935)
Kolíbal Stanislav (*1925)
Anderle Jiří (*1936)
Knížák Milan (*1940)
Sopko Jiří (*1942)
Ouhel Ivan (*1945)
Kunc Milan (*1944)
Kornatovský Jiří (*1952)
Dokoupil Jiří Georg (*1954)
Balcar Karel (*1966)
Ryšánková Zuzana (*1975)
Bolf Josef (*1971)
Soukup Vít (*1971)
Šárovec Martin (*1977)
Špaňhel Jakub (*1976)

katalog vychází u příležitosti stejnojmenné výstavy, kterou pořádá Galerie MIRO Praha
a Nadační fond TREBBIA ve spolupráci s Českým centrem – Českým domem v Moskvě
a Ruskou akademií umění v Galerii umění Zuraba Zereteli v rámci Dnů Prahy v Moskvě

15. 10. – 28. 10. 2007

*The catalogue is published on the occasion of the eponymous exhibition, organised by MIRO Gallery
and the TREBBIA Foundation in cooperation with the Czech Centre – Czech House in Moscow
and the Russian Academy of Arts, held at the Zurab Zereteli Art Gallery as part of Prague Days in Moscow*

15 – 28 October 2007

Kulturní hlas relativně tak malé země, jakou je Česká republika, se může lehce ztratit v daleko výraznějších hlasech Evropy – zvláště když jsou v jejím okolí značně bohatší krajiny jako Itálie, Francie nebo Německo. Když se ale podíváme blíže na tu část kultury, kterou nazýváme vizuální umění, zjistíme, že z Čech vyšla tak významná a mezinárodně uznávaná jména první poloviny 20. století, jako jsou František Kupka, Otto Gutfreund a Josef Šíma; abych jmenoval alespoň tři z nejvýznamnějších osobností počátku moderny. Poté, co se české země v druhé polovině minulého století ztratily za železnou oponou, se zbytek Evropy zajímal o vývoj vizuálního umění po rozdělení kontinentu jen minimálně. Krátký pohled na „skryté“ umění byl umožněn až během studené války v šedesátých letech. Když Varšavská smlouva zmařila všechny naděje na svobodu, odjelo mnoho umělců jako Jiří Dokoupil, Jiří Kolář a Milan Kunc na západ. Bylo to právě na západě, kde se jim dostalo uznání a kde obohatili zdejší uměleckou scénu. Přínos těch, kteří se po roce 1968 rozhodli zůstat v Československu, nebyl ovšem pro Evropskou uměleckou scénu o nic menší. Rád bych vás upozornil na tento přínos společně s přínosem malé skupiny mladých a nadějných umělců, kteří studovali na svobodných akademiích a prožili většinu svého života ve svobodné společnosti po roce 1989. I když jsem se s největší péčí snažil udělat spravedlivý výběr, přece jen jsem musel některé umělce vynechat. Selektce nejmladších autorů je nejtěžší, protože v tomto případě jsme nejbližší k současnému umění a není jednoduché rozeznat, co má jen přechodný úspěch a co na straně druhé obstojí v čase. Svůj vlastní názor jsem v tomto ohledu porovnával v diskusích (někdy vášnivých!) s předními kurátory, historiky umění, majiteli galerií, sběrateli, kritiky a s umělci žijícími doma i v zahraničí. Zvláště bych chtěl poděkovat Richardu Adamovi, Jiřímu Davidovi, Richardu Drurymu, Milanu Knížákovi, Heleně Kontové a Radanu Wagnerovi za jejich cenné rady a připomínky. Zpravidla jsem vybral umělecká díla vzniklá v klíčových obdobích. V případě Jiřího Sopka jde nepochybně hlavně o sedmdesátá a raná osmdesátá léta. Bylo to právě po invazi v roce 1968 a během takzvané politické „normalizace“, kdy Sopko vytvořil svůj barevný, uštěpačný a tak typický groteskní styl.

Přeji příjemné listování katalogem jakož i příjemný zážitek z výstavy.

Martin-Georg Weber
kurátor

The cultural voice of a relatively small nation like the Czech Republic can easily be lost in the concert of voices in Europe – especially if in the near vicinity there are nations like Italy, France and Germany that are so abundantly endowed in this respect. But focusing more specifically on that part of culture which is known as the visual arts, the Czech Republic – or, rather, the lands that now comprise the Czech Republic – have brought forward in the first half of the twentieth century such internationally important artists as František Kupka, Otto Gutfreund and Josef Šíma, to name just three of the most significant figures since the beginning of modernity. After the Czech lands had disappeared behind the Iron Curtain for much of the second half of the last century, the rest of Europe took little notice of the developments in the visual arts hidden behind this divide. A short glimpse of this hidden world was given during the thaw in the Cold War during the 1960s. But when the Warsaw Pact crushed all hopes for liberty, many artists left for the West, such as Jiří Dokoupil, Jiří Kolář and Milan Kunc. It was in the West that they earned their recognition and enriched the art scene in their host countries. Those artists who decided after 1968 to stay in Czechoslovakia – often for very personal reasons – have not necessarily made a less important contribution to European art just because they stayed to work here. It is this contribution, together with that of a small group of young and very promising artists that have studied at a free academy and lived in a free society for most of their lives (since 1989) to which I would like to draw your attention in this exhibition. Whilst I took the utmost care to make a fair choice, it lies in the very nature of such a selection that omissions are made. The selection of the very youngest artists is the most difficult, because here we are closest to contemporary art and it is not easy to judge what is temporary and what will prove to stand the test of time. I have however balanced and questioned my own opinion in many (sometimes heated!) discussions with leading curators, art historians, gallery owners, collectors, art critics and artists inside and sometimes outside this country. In particular I would like to thank Richard Adam, Jiří David, Richard Drury, Milan Knížák, Helena Kontová and Radan Wagner for their valuable insights. As a rule, I have selected works of art from the individual artists' most crucial, most convincing period. In the case of Jiří Sopko this is clearly the period of the 1970s and early 1980s. It was during these dark years of the so-called political "normalisation" after the invasion of 1968 that Sopko derived his colourful, poignant and so typical grotesque style.

I wish you a pleasurable viewing of the catalogue and an enjoyable exhibition.

Martin-Georg Weber
Curator

České malířství druhé poloviny 20. a začátku 21. století

V tomto textu se budu zabývat reprezentativní ukázkou současné české malby. Výstava, ke které tento katalog patří, představí některé z nejvýraznějších osobností českého malířského umění druhé poloviny 20. a začátku 21. století. Oblast malířství vypadá na první pohled poměrně tradičně, ale nedejme se mýlit tímto prvním dojmem. Řada ze sledovaných umělců (svým způsobem vlastně všichni) pojmají malbu novátorským způsobem a setkávají se ve své práci i s řadou jiných tendencí moderního a postmoderního umění. Mezi tyto tendence patří konceptuální umění či neokonceptualismus, post-avantgardní tendence, neokonstruktivismus a další.

Naši exkurzi po českém malířství druhé poloviny 20. století začneme u představitelů nejstarší žijící generace českých výtvarníků. Řada z těchto výtvarníků si i přes nepříznivé politické podmínky v minulých letech vydobyla světové renomé. Nejstarším žijícím autorem, o kterém chci referovat, je **Zdeněk Sýkora**. Není náhodou, že tento malíř je zastoupen reprezentativním způsobem ve sbírkách Centre Pompidou v Paříži či v Ludwig Museum ve Vídni. Sýkora vytváří i ve světovém kontextu pozoruhodné práce a k jejich kvalitám patří bezesporu přirozený a logický vývoj uměleckého tvarosloví. Sýkorův pozoruhodný umělecký vývoj začíná v dobách uvolňování politického ovzduší po roce 1956. V této době se i české země dočkaly určitého návratu avantgardních tendencí a tolerance oficiálních institucí k modernímu uměleckému projevu. Sýkora začíná v této době abstrahovat vnější viděnou skutečnost, nejdřív se zabývá stylizací a symbolickou redukcí krajiny. Krajina se zde stává čím dál více autonomním znakem. Z těchto znaků či tvarových redukcí je vytvářena soběstačná struktura, jejíž formální aspekty navazují na výzkumy pražské strukturalistické školy z předválečné doby. Sýkora předával tento důraz na strukturální soudržnost díla i svým studentům na pražské Karlově univerzitě. Později Sýkora vytváří čistě znakové formy, ve kterých zkoumá barevné a tvarové vlastnosti obrazu. Při komponování vychází z náhodných vztahů čísel respektive tvarů. K tomu jako první v českém umění používá počítač. Sýkorova tvorba vyústila v současnosti do volného cyklu „Linií“, kde základní útvary netvoří již uzavřené geometrické obrazce, ale otevřené a potenciálně nekonečné organické linie.

Řadu styčných bodů se Sýkorovou tvorbou mají díla **Karla Malicha**. I Malich se řadí k představitelům nejstarší žijící generace českých umělců. Jeho tvorba zasahuje do velkého množství uměleckých oborů na pomezí malířství a sochařství. Malich vytváří nejen malby a kresby, ale též velmi specifické prostorové objekty. I Malich vychází z tvarové redukce viděné reality, ale výsledky této práce jsou jiné než u Sýkory. Malich nevytváří exaktní geometrické struktury, ale poeticky laděné kompozice útvarů, jejichž vztahy určuje autor sám. Jeho hlavní zájem se obrací k záznamu energetických siločar, a to jak v ploše, tak v trojrozměrných útvarech z drátů. I v Malichově případě hraje velkou roli linie. Jedná se však o linii nehmotnou, o jakousi stopu času a světla. Záznam světla a duševních energií se objevuje i v Malichových kompozicích z plošných útvarů, kde vždy hraje roli výrazná barevnost a světelné kontrasty.

Dalšími představitelkami starší generace českých umělců jsou dvě autorky: **Adriena Šimotová** a **Alena Kučerová**. I jejich tvorba se vyznačuje určitými shodami a rozdíly. Obě autorky mají primární zájem o grafické aspekty umělecké práce. Grafikou zde nemyslím pouze tradiční obory jako rytinu či lept, ale sám fakt otisku či dotyku určitých materiálů.

Kučerová vychází z média grafiky (suché jehly apod.), kterou zásadním způsobem proměňuje a inovuje. Místo tradičního rydla používá různé nástroje, kterými grafickou matici perforuje a destruuje. Výsledkem její činnosti pak není pouze otisk na papír, ale i matrice samotná, která získává kvality autonomního objektu. Kovové matrice často kombinuje s jinými materiály (např. dřevem) a nechává tak zaznít specifické kvality použité hmoty. Šimotová vychází více z média kresby, které u ní ovšem také doznalo zásadní proměny. Jejím nejpozoruhodnějším výkonem jsou série otisků či frotáží živých těl. Tyto frotáže vytváří vlastními dlaněmi za pomoci barevných pigmentů. Přímý dotyk s tělem dodává dílům náboj „přirozeného obrazu“, jak se o něm zmiňuje např. Platón. Tento obraz není výsledkem lidského úsilí, ale vzniká samovolně a získává tak vlastně status reality. Těmito přirozenými obrazy jsou např. stíny, otisky, odlitky apod. V sémiotickém smyslu se jedná o indexové, tedy přirozené znaky. Grafické postupy, kterých obě autorky využívají, je tedy nutno chápat v tomto kontextu. Výtvarné dílo se díky zásahu „přirozených“ sil stává plně autonomním (podobně jako u Sýkory, kde roli vnějšího zásahu hraje matematická náhoda). V tvorbě zmíněných nejstarších autorů tedy vrcholí moderní zájem o autonomizaci díla.

Ke starší generaci výtvarníků, zastoupených na výstavě, patří též **Stanislav Kolíbal** a **Jiří Anderle**. Tyto dva autoři stojí na opačných pólech výtvarného zobrazování a poselství jejich tvorby je námětově i obsahově různé. Anderle reaguje na tendence „Nové figurace“, která se začala v českém umění prosazovat v 60. letech. Výrazy jeho figur jsou expresivní a vyjadřují základní životní pocity a stavy. Anderleho výjevy jsou složeny z fragmentů reality, které spojuje do nového znepokojivého celku. Kolíbal naproti tomu tíhne k vyjádření harmonie v obraze. Jeho díla sice pracují s ryze abstraktními, mnohdy geometrickými útvary, přesto však mají blízko ke klasickým definicím umění. Prosazuje se v nich snaha o vyvažování hmot, hledání rovnováhy a harmonické kompozice.

Následující generace českých výtvarníků začala vytvářet svá díla v době, kdy se v českém kontextu láme moderní tradice a do umění pronikají stále více nové tendence. Tyto tendence přicházejí jak z okolního světa (neboť v 60. letech 20. století se do českých zemí dostává více informací o světovém progresivním umění), tak jsou specifickými výkony domácích autorů. Nejprve bych se chtěl zmínit o tvorbě **Milana Knížáka**. Tento autor vnesl jako první do českého umění problematiku akční tvorby. Akční tvorba, kterou lze označit za umění v procesu, má specifické časové a prostorové kvality. Dílo není definitivním, uzavřeným celkem, ale příběhem, který autor iniciuje, ale samotný průběh může být ovlivněn řadou dalších okolností. Na díle se mohou podílet diváci, vybrané prostředí, čas apod. Akční tvorba měla v české realitě 60. let 20. století provokativní a politický rozměr. Tato tvorba apelovala na svobodnou diskusi, svobodnou tvorbu názorů a zodpovědnost za vlastní činy. Knížák vyzíval diváky svých akcí k různým reakcím, mnohdy absurdním a tedy narušujícím všední stereotypy. Například chtěl přimět kolemjdoucí, aby při průchodu určitým místem zakokrhali. I ve své další tvorbě se snažil Knížák narušovat běžné stereotypy a představy o umění. Vytvářel nový design, svými objekty rozšiřoval pole sochařství. I Knížák vnesl do svého díla náhodu a realitu.

Na poli malířství uskutečnil několik zásadních změn **Jiří Sopko**. Jeho tvorba už není vážnou kompoziční prací či hledáním formálních zákonitostí obrazu, jak jsme na to byli zvyklí u avantgardních projevů. Sopko se

zaměřuje na volnou hru s rozpoznatelnými znakovými tvary. V jeho obrazech obvykle nechybí lidské figury. Jsou to však figury groteskně stylizované a barevně nadsazené. Tato nadsázka však nemá žádné existenciální či expresivní pozadí. Jedná se o hravý komentář absurdity všednosti. Všednost chápe Sopko jako neustále se množující a rozšiřující všemi směry. Pracuje často s opakováním figur a tvarů a jeho obrazy proto získávají kvality ornamentu.

Ivan Ouhel zde zastupuje silné malířské sdružení „12/15 Pozdě, ale přece“, které do českého umění po období výrazných konceptuálních tendencí znovu navrátilo malbu. V tomto smyslu lze uvažovat o postmoderním návratu malby, i když tvorba „12/15 Pozdě, ale přece“ není za postmoderní vždy považována. Pro Ouhela je též důležitá figura, která se však proměňuje v symbol. Ještě podstatnějším je zřejmě rámeček tohoto symbolu, krajina. Figurou zde nemyslím pouze lidskou postavu, ale určitý tvar či znak, který je v obraze dominantní a vytváří jeho jádro. Toto jádro pak určuje prostorové vztahy malby, kterou pouze díky němu lze číst jako popředí a pozadí. Všechny vnější a známé formy jsou přetaveny do nového nepravidelného ornamentu, složeného z barevných skvrn.

Ke střední generaci českých umělců patří též **Milan Kunc**. Tento autor (především po své emigraci) vytvořil specifickou variantu postmoderní malby. Kunc se vyjadřuje často k politickým tématům a využívá motivy populární kultury. Populární kulturu Kunc ironizuje a naznačuje, že se jedná o komickou frašku, která je oblečena do hávu ideální krásy. Zájem o transcendentální formu či výraz díla charakterizuje tvorbu **Jiřího Kornatovského**. Své monumentální kresby často označuje jako „meditace“. Tyto kresby se vyznačují velmi silným účinkem na diváka, kterého přímo vtahují do svých vnitřních prostor. Linie zde zaznamenávají energetické proudění, ve kterém je autor při procesu tvorby tělesně přítomen.

Světové renomé získal po své emigraci **Jiří Georg Dokoupil**. Tento autor využívá velmi širokého formálního rejstříku. Vytváří jak klasické malby, tak malby vytvořené netradičními materiály (saze) či postupy (otisk pneumatiky). Z jeho děl je cítit nadsázka a lehkost, která autora řadí po bok postmoderní malby (např. německé či italské provenience). Dokoupil klade důraz na neustálou inovativnost a obměňování formálních postupů. Tím jakoby aktualizuje dědictví Warhola. Pro Dokoupila je charakteristické, že téma není dominantou obrazu, ale pouze jakousi záminkou či jednou z mnoha složek díla. Téma se často odvolává na masovou kulturu. Dokoupil však k této kultuře nezaujímá jednoznačný vztah a hodnotící aktivitu ponechává na divákovi.

O médium malby má velký zájem nejmladší generace českých umělců. **Karel Balcar** a **Zuzana Ryšánková** studovali v ateliéru klasických malířských technik na pražské akademii výtvarných umění. Zde se seznámili se staromistrovskými malířskými postupy. Balcar zpracovává existenciálně vyhrocená témata, kterým dává kvazi-barokní podobu. Materiálnost těl zde zvyšuje kontrast s temným pozadím. Balcarovy malby se vyznačují přesnými detaily a naprosto čistým provedením, ke kterému nelze už nic přidat. Rukopis Ryšánkové je poněkud otevřenější a spontánnější, což někdy představuje i pointu obrazu. Ryšánková občas vytváří velmi pečlivou a čistou malbu, jejíž část však ponechává jakoby nedokončenou. V místech, kde malba není definitivní, přicházejí ke slovu barevné skvrny a rozostření tvaru. To je patrné hlavně na autorčiných minuciózních malbách zvířat.

Mladí umělci **Josef Bolf** a **Vít Soukup** přicházejí s jinou koncepcí malby. Bolf reaguje na tradici abstraktní malby, jejíž vážné cíle zpochybňuje a paroduje. V jeho obrazech se však stejně často objevují

i figury. Tyto figury jsou groteskně proměněné, ale z jejich komických postav vyzařuje též smutek, osamocenosť a deprese. Bolf často využívá nasládlé barevnosti, která zdůrazňuje pocit ztraceného dětství a smutku z uplývání času. Soukup zpracovává téma masové kultury a všedních věcí, které jsou též jakoby určené k tomu, aby se ztratili a aby se na ně zapomnělo. Těmito všedními věcmi jsou dětské hračky, jídlo, staré fotografie. I ze Soukupových maleb vyzařuje nostalgie, která je oděna do hávu klasického zátiší s výraznými barevnými akcenty.

Nejmladšími umělci zastoupenými v katalogu jsou **Martin Šárovec** a **Jakub Špaňhel**. Šárovec využívá expresivní rukopis, kterým navazuje na specifickou českou tradici grotesknosti. Často variuje jeden motiv (např. hlavy) a snaží se přitom rozehrát co nejširší rejstřík barevného a tvarového podání. Jeho malby mají charakter jakéhosi deníku, ve kterém autor zaznamenává své výtvarné fantazie a obsese. Špaňhelovy malby jsou zdánlivě vážné až tragické. To zdůrazňuje temná barevnost a nejasnost tvarů. Existenciální charakter maleb zde však není tolik výrazný jako snaha o vytvoření krásného díla, téměř dekorace či klenotu (to naznačuje např. časté využívání zlaté barevnosti).

Tento katalog může zmapovat pochopitelně pouze výsek současného českého umění. Jedná se však o reprezentativní výběr, který názorně ilustruje spektrum formálních přístupů a tématických důrazů aktuální české malby. Malířství se v českých zemích v průběhu posledního půlstoletí dynamicky proměňovalo, ale vždy si v širším kontextu umělecké tvorby zachovalo své významné místo. Společným motivem českého malířství sledovaného období zůstává zájem o autonomní dílo, jemuž je jeho autor určitým soupeřem či partnerem, ale stejně významná je i reakce a interpretace ze strany diváka.

Mgr. Václav Hájek
historik umění

Czech art of the second half of the twentieth century and the beginning of the twenty-first

In this text, I will deal with a representative sample of contemporary Czech artistic painting. The exhibition of which this catalogue is a part will introduce some of the most prominent personalities of Czech artistic painting of the second half of the twentieth century and the beginning of the twenty-first century. At first sight, the field of artistic painting appears quite traditional, but let's not be misled by this first impression. A number of the artists covered (actually all of them, in a way) conceive of their painting in an innovative way and they deal with a variety of other tendencies of modern and post-modern art in their work. These tendencies include conceptual art, or neo-conceptualism, post-avant-garde tendencies, neo-constructivism, and others.

*Our excursion through Czech artistic painting of the second half of the twentieth century will start with the representatives of the eldest living generation of Czech artists. Despite unfavourable political conditions in former years, many of these artists have acquired international reputations. The eldest living artist I would like to talk about is **Zdeněk Sýkora**. It is not by chance that this painter's art is represented in the collections of Centre Pompidou, in Paris, and also in The Ludwig Museum, in Vienna. Even in an international context, Sýkora creates remarkable works of art, and their qualities indisputably include the natural and logical development of artistic morphology. Sýkora's remarkable artistic development started during the easing of the political climate after 1956. At that time, the Czech lands experienced a certain comeback of avant-garde tendencies, and the tolerance of official institutions of modern artistic expressions. Sýkora then started to abstract externally viewed reality; he was first involved in stylising and symbolically reducing landscapes. In his works, landscape has increasingly become an autonomous symbol. These symbols, or shape reductions, create a self-contained structure, the formal aspects of which are followed up with explorations of the Prague structuralism school from the pre-war years. Sýkora also passed this emphasis on the structural cohesion of work onto his students at Prague's Charles University. Later on, Sýkora created purely symbolic forms, in which he explored the colour and shape characteristics of painting. When composing his works, he starts from the random relations of numbers and shapes. He is the first Czech artist to use a computer to do this. Nowadays, Sýkora's works have resulted in a free cycle of "Lines", in which the basic formations no longer consist of closed geometrical patterns but of open and potentially infinite organic lines.*

*Many similarities with Sýkora's works can be found in the works of **Karel Malich**, who is also one of the representatives of the eldest living generation of Czech artists. His works cover a large amount of artistic genres bordering between art and sculpture. Malich not only creates paintings and drawings, but also very specific spatial objects. Malich also starts from the shape reduction of perceived reality, but the results of his work are different from those of Sýkora. Malich does not create exact geometrical structures but poetically tuned compositions of formations, the mutual relations of which are set by the author himself. His main interest has turned to recording energetic flux lines, both on flat surfaces and in three-dimensional*

formations made of wires. Linearity is also very important for Malich. However, it is an intangible line, a sort of a trace of time and light. The recording of light and spiritual energy can also be found in Malich's compositions of flat formations, where considerable colourfulness and light contrasts always play a role.

Other representatives of the older generation of Czech artists include the two artists of **Adriena Šimotová** and **Alena Kučerová**. Their works also express certain identities and differences. Both artists have a primary interest in graphic aspects of artistic work. When I say graphic, I don't mean only traditional branches, such as engraving and etching, but the actual imprinting of or contact with certain materials. Kučerová starts from the medium of graphic art (dry needles etc.), which she fundamentally transforms and innovates. Instead of a traditional engraving tool, she uses various tools to perforate and destroy a graphic matrix. The result of her work is then not only an imprint on paper but also the matrix itself, which acquires the quality of an autonomous object. She often combines metal matrices with other materials (e.g. wood) and thus shows the specific qualities of the material used. Šimotová starts more from the medium of drawing, which she has also fundamentally transformed. Her most remarkable works are series of imprints or frottages of live bodies. She creates these frottages with her own palms with the help of colour pigments. The direct contact with the body gives these works the charge of a 'natural picture', as mentioned by Plato, for example. This picture is not the result of human effort; it evolves spontaneously and thus obtains the status of reality. These natural pictures consist of, for example, shadows, imprints, castings, and others. In a semiotic sense, they are index, or natural, symbols. Graphic methods used by both of these artists must therefore be understood in this context. A work of art becomes fully autonomous (as in Sýkora's works, in which mathematical chance plays the role of external intervention) due to the intervention of 'natural' forces. So the work of the above-mentioned eldest artists shows the culmination of a modern interest in the autonomisation of artwork.

The older generation of artists represented at the exhibition also includes **Stanislav Kolíbal** and **Jiří Anderle**. These two artists stand at opposite poles of artistic expression, and the messages of their respective work differ in terms of topics and content. Anderle responds to the tendencies of "New Figuration", which started to assert itself in Czech art in the nineteen-sixties. The appearances of his figures are expressive and convey basic life feelings and conditions. Anderle's scenes are composed of fragments of reality, which he joins into a new, disharmonious, and alarming unit. On the other hand, Kolíbal tends towards expressing harmony in a picture. Despite working with purely abstract and often geometrical shapes in his art, he creates artworks that reflect the traditional definition of art. Efforts to give materials poise and to find balance and harmonious composition assert themselves in his work.

The following generation of Czech artists started to create their works when, in the Czech context, the modern tradition was being broken and new tendencies increasingly penetrated art. These tendencies came from abroad (because in the nineteen-sixties there was a flow into the Czech lands of information on international progressive art), as well as becoming specific works of Czech artists. At first, I would like to mention the work of **Milan Knížák**. This artist was the first one to bring the issue of action artwork into Czech art. Action art, which can be described as art in process, holds specific time and space qualities. The work is not a definite closed unit, but it is a story initiated by the artist, whereby the course itself can be influenced by a number of other circumstances. Spectators, environment, time, and others can participate in such work. Action art had a provocative political dimension in the Czech reality of the nineteen-sixties. This art called for free discussion and the free creation of opinions and responsibility for one's own actions. Knížák challenged spectators at his events to offer various responses, often absurd, thus breaking everyday

stereotypes. For example, he wanted to make passers-by crow when they passed through a certain place. In other work, Knížák also tried to break the common stereotypes and conceptions of art. He created new designs and extended the field of sculpture with his objects. Knížák also introduced chance and reality in his works.

As regards artistic painting, **Jiří Sopko** has implemented a number of fundamental changes. He no longer creates serious composition artworks or seeks formal patterns in his pictures, as we are used to in avant-garde expression. Sopko concentrates on free play with identifiable symbol shapes. His pictures usually do not lack human figures. However, these figures are grotesquely stylised and their colours exaggerated. However, this exaggeration bears no existential or expressive background. It is a playful commentary on the absurdity of ordinariness. Sopko sees ordinariness as ever multiplying and expanding in all directions. Therefore, he often works with the repetition of figures and shapes, and his pictures therefore acquire the qualities of ornaments.

Ivan Ouhel represents a strong association of artists, known as “12/15 Better late than never”, which has once again brought paintings back into Czech art after a period of strong conceptual tendencies. In this sense, we can consider a post-modern return of painting, although the works of “12/15 Better late than never” are not always considered post-modern. Figures are also important for Ouhel, but they are transformed into symbols. The framework of this symbol, the landscape, is probably even more important. When I say “figure”, I do not mean only a human figure but a certain shape or symbol which dominates the picture and creates its core. This core then determines the spatial relations of the painting, which can only be read as foreground and background due to this core. All external and known forms are re-melted into a new and irregular ornament composed of colour stains.

Milan Kunc is also a Czech artist of the middle generation. This artist (particularly after his emigration) created a specific variety post-modern artistic painting. Kunc often makes statements on political topics and uses motifs of popular culture. Kunc speaks ironically of popular culture and indicates that it is a comical farce that is dressed in a robe of ideal beauty. The works of **Jiří Kornatovský** are characterised by an interest in the transcendental form or expression of artwork. He often describes his monumental drawings as “meditations”. These drawings are characterised by the very strong impression they make on viewers, whom they draw into their inner spaces. In these drawings, lines capture the flow of energy, in which the artist is physically present during the process of creation.

Jiří Georg Dokoupil acquired international prestige following his emigration. This artist uses a very extensive formal range. He creates both traditional artistic paintings and paintings created using untraditional materials (soot) or processes (tyre imprints). We can sense exaggeration and lightness in his works, which place the artist amongst post-modern artists (e.g. German or Italian). Dokoupil emphasises constant innovation and the changing of formal processes. In this he manages to update the legacy of Warhol. For Dokoupil, it is characteristic that a topic does not dominate a picture but is a sort of a pretext or one of many parts of the artwork. The topic often refers to mass culture. However, Dokoupil takes an ambiguous stance and leaves viewers to be active in their evaluations.

The youngest generation of Czech artists is very interested in the medium of artistic painting. **Karel Balcar** and **Zuzana Ryšánková** studied in the studio of traditional artistic painting techniques

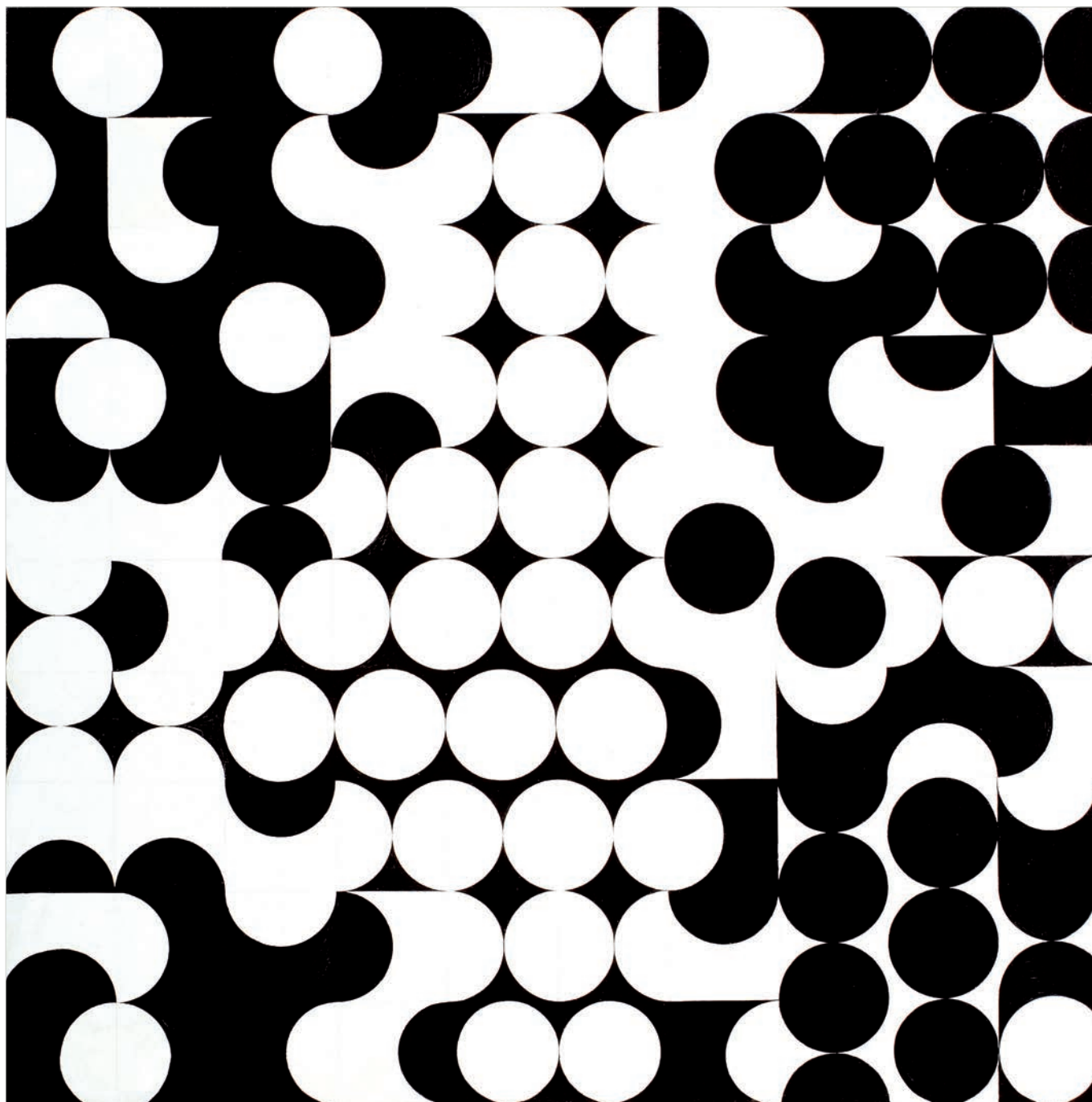
at the Prague Academy of Arts. Here they became familiar with old masters' painting processes. Balcar builds on existentially focused topics, which he gives a quasi-baroque form. The materiality of bodies increases contrast with a dark background. Balcar's paintings are marked by exact details and absolutely clean execution, to which nothing can be added. The brush work of Ryšánková is more open and spontaneous, which sometimes also represents the point of the picture. Ryšánková sometimes creates a very neat and clean painting, a part of which she leaves as if unfinished, however. In places where artistic painting is not definite, colour blemishes and shape defocusing are used. This is mainly apparent in the artists' paintings of animals.

Young artists **Josef Bolf** and **Vít Soukup** offer a different perspective on artistic painting. Bolf reacts to the tradition of abstract painting, and he questions and parodies its serious subjects. However, figures often appear in his pictures. These figures are grotesquely varied, but their comical characters also express sadness, loneliness, and depression. Bolf often uses sweetish colours that emphasise the feeling of a lost childhood and sadness over the passing of time. Soukup expands on topics of mass culture and everyday things that are determined to be lost and forgotten in a manner of speaking. These everyday things are represented by children's toys, food, and old photographs. Soukup's paintings also show nostalgia dressed in the robe of traditional still life with strong colour accents.

The youngest artists represented in the catalogue are **Martin Šárovec** and **Jakub Špaňhel**. Šárovec uses expressive brush work, with which he follows in the specific Czech tradition of grotesqueness. He often varies one motif (e.g. a head) and tries to present as wide a range of colours and shapes as possible. His paintings have the character of a diary in which the artist records his artistic fantasies and obsessions. Špaňhel's paintings are seemingly serious, even tragic. This is emphasised with rich dark colours and the obscurity of shapes. However, the existential character of the paintings is not as strong as the effort to create a beautiful piece of art, almost a decoration or a jewel (this is implied, for example, by the use of shades of gold).

Understandably, this catalogue can only map a selection of contemporary Czech art. However, it is a representative selection that practically illustrates the spectrum of formal approaches and thematic emphases of current Czech art. Over the last fifty years, art has been changing dynamically in the Czech lands, but it has always maintained an important position within the wider context of artistic production. The common motif of Czech art of the period described is still the interest in autonomous artwork, for which the artist is a certain fellow traveller or a partner, but the viewers' reactions and interpretations are equally important.

Mgr. Václav Hájek
Art historian

Zdeněk Sýkora (*1920)

Bíločerná struktura | *White-black Structure*, 1965

olej / plátno | *oil / canvas*

99,5 x 99,5 cm

Museum Kampa – Nadace Jana a Medy Mládkových | *Museum Kampa – The Jan and Meda Mládek Foundation*

Zdeněk Sýkora

Zdeněk Sýkora se narodil v roce 1920 v Lounech, kde stále žije a pracuje. Studoval na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy, kde později působil jako docent a výrazně ovlivnil celou řadu mladších výtvarníků. Na počátku své tvorby se věnoval jednak realistické krajinomalbě a jednak malbám zátiší, ovlivněných kubistickým tvaroslovím. Dominantní se časem stalo téma krajiny, hlavně v cyklu „Zahrad“. Toto téma zpracovával Sýkora stále volnějším a intuitivnějším způsobem. Vnější jevy abstrahoval na barevné plošné útvary. Při tomto procesu abstrahování dospěl k nové koncepci obrazu. Malba už pro něj nadále nepředstavuje odraz vnějšího světa, ale je autonomní strukturou ploch a barev. Tato autonomní struktura se skládá ze základních prvků, jimiž se v 60. letech staly jednoduché geometrické obrazce. První strukturální obraz složený z geometrických prvků vytvořil Sýkora v roce 1963 („Šedá struktura“). V této době se stal také členem výtvarné skupiny Křižovatka. I další členové této skupiny se věnovali malbě na pomezí abstrakce a konstrukce. Konkrétní kompozici prvků ponechává Sýkora na náhodě. Nejdříve o ní rozhodoval vrh kostkou, později začal Sýkora využívat počítače. Postupně se přestal věnovat samotným geometrickým prvkům a začaly ho více zajímat jejich okraje. Od 70. let dosud se proto věnuje tématu linie. Linie už není pevně definovaným geometrickým prvkem, ale naopak potenciálně neukončenou organickou křivkou. Průběh, barevnost i tloušťka linií závisí na náhodě, generované počítačem.

Zdeněk Sýkora was born in 1920 in Louny where he still lives and works. He studied at the Faculty of Education of Charles University, where he later worked as a senior lecturer, significantly influencing a number of younger artists. At the beginning of his artistic career, he focused on realistic landscape and still-life painting, influenced by Cubist morphology. Over the course of time, the landscape theme became dominant (primarily as regards the "Gardens" cycle). Sýkora dealt with this theme in an increasingly looser and more intuitive manner. He abstracted external phenomena to coloured planar formations. During this process of abstracting he arrived at a new concept of picture. Painting no longer represents a reflection of the outer world for him – it is an autonomous structure of areas and colours. This autonomous structure consists of basic elements, which became simple geometric patterns in the 1960s. Sýkora created his first structural picture consisting of geometric components in 1963 ("Grey Structure"). At this time, he also became a member of the Křižovatka (Crossroads) artists' group. Other members of this group also focused on painting at the border of abstraction and construction. Sýkora leaves the specific composition of elements to chance. First, throwing a dice decided about it, later on he began using computers. Gradually, Sýkora ceased devoting to geometric elements themselves and began focusing more on their edges. Hence, since the 1970s he has dealt with the theme of the line. The line is no longer a firmly defined geometric element but, on the contrary, a potentially unfinished organic curve. The line's course, colour scheme and thickness depend on computer-generated happenstance.

Samostatné výstavy (výběr) | *Individual Exhibitions (selection)*

- 1952 Alšova síň, Praha
1970 Galerie V. Špály, Praha
1979 Kunstcentrum, Görinchem, SRN
1986 J. Albers Museum, Bottrop (U. Schumacher), SRN; Činoherní studio, Ústí nad Labem
1988 Dům umění města Brna; Galerie Teufel, Kolín n. Rýnem, SRN
1989 Galerie Art Affairs, Amsterdam, Nizozemí
1991 Galerie Teufel, Mahlberg, SRN; Galerie Art Affairs, Amsterdam, Nizozemí; Nová síň, Praha
1992 ČMVU Praha; Kulturní středisko ČSFR, Berlín, SRN
1995 Městská knihovna, Galerie hl. m. Prahy; Wilhelm-Hack-Museum, Ludwigshafen, SRN
1998 Zdeněk Sýkora – Neue Linienbilder, Art Affairs Gallery, Amsterdam, Nizozemí
2001 Definitions of Chance, Art Affairs Gallery, Amsterdam, Nizozemí
2004 Sýkora 1998/2003, Galerie Zdeněk Sklenář, Praha

Kolektivní výstavy (výběr) | *Group Exhibitions (selection)*

- 1968 Nová citlivost, Dům umění města Brna; Konstruktive Tendenzen aus der Tschechoslowakei, Kassel, SRN; Documenta 4 Contemporary Prints from ČSSR, Oregon State University, USA;
6. Internationale Biennale Exhibition of Prints, National Museum of Modern Art, Tokio, Japonsko
1969 Elemente und Prinzipien (1. bienále konstruktivního umění), Kunsthalle Norimberk, SRN; Recent Graphics from Prague, Corcoran Gallery, Washington, USA; L'oeil écoute, Papežský palác, Avignon, Francie
1970 Demartini, Kratina, Kubíček, Malich, Sýkora, Alšova síň, Praha
1971 Areonica, Museum de Arte Moderna, São Paulo, Brazílie; Was die Schönheit ist, das weiss ich nicht, 2. bienále, Norimberk, SRN
1972 Konstruktive Kunst aus der ČSSR, Kolín n. Rýnem, SRN; 50 Jahre des Konstruktivismus in Europa, Galerie Gmurzyńska, Mnichov, SRN
1973 Programm-Zufall-System, Städtische Museum, Mönchengladbach, SRN
1974 Symposium 74. Kunstzentrum, Gorinchem; International Computer Art Exhibition, Galerie Gheerbrandt, Montreal, Kanada
1976/78 McCrory Collection, Výstavy v New Yorku, Düsseldorfu, Zürichu, Paříži a Stockholmu
1981 Cycle Média 81, Galerie Média, Neuchâtel, Švýcarsko; Linie, Pécsi Galerie, Maďarsko
1984 "small is beautiful", Galerie Zapiecek, Varšava, Polsko
1986 Sammlung Etzold – ein Zeitdokument, Museum Abteiberg, Mönchengladbach, SRN
1987 Mathematik in der Kunst der letzten 30 Jahre, Wilhelm-Keck-Museum, Ludwigshafen, SRN
1989 Tschechische Malerei heute, Villa Merkem, Esslingen, SRN; Konkrete und kinetische Kunst aus der Sammlung Etzold, Městská galerie Peschkenhaus, Moers, SRN; „konkrét 9“, Kunsthaus Norimberk, SRN
1990 Pocta Jindřichu Chalopeckému, Národní galerie v Praze; "les pragois – les années de silence", Galerie Lamainière Saint Germain, Paříž, Francie; Konstruktivní tendence 60. let, SČG Litoměřice
1991 Papier aus Prag, Městská galerie Saarbrücken, SRN; Avantgarde aus Prag, Osnabrück, Bonn, SRN
1993 Poezie racionality, Valdštejnská jízdárna, Praha

Zdeněk Sýkora (*1920)

Linie I *Lines*, 1980

serigrafie / papír | *serigraphy / paper*

signováno a číslováno 54/60 | *signed and numbered 54/60*

70 x 70 cm

Galerie U Betlémské kaple, Praha

Karel Malich (*1924)

Dvě figury | *Two Figures*, 1961

kvaš / papír | *gouache / paper*

signováno vpravo dole a vzadu | *signed at the bottom right and on the back*

33 x 45 cm

soukromá sbírka – s laskavým svolením Galerie MIRO | *private collection – courtesy of the MIRO Gallery*

Karel Malich

Karel Malich se narodil v roce 1924 v Holicích. Studoval na Karlově univerzitě a na Akademii výtvarných umění v Praze. Zpočátku se věnoval reflexi rodné krajiny a snažil se využívat moderního a avantgardního tvarosloví (zajímal se o postimpresionismus, kubismus a fauvismus). Od začátku 60. let začíná viděnou realitu výrazným způsobem abstrahovat. Vychází stále z tématu krajiny, která je v jeho reliéfech či asamblážích přímo fyzicky přítomná (využívá přírodních materiálů). Vytváří díla na pomezí malby a sochařství. Své výrazové prostředky zjednodušuje na základní prvky a barvy: bílé a černé plochy, geometrické a organické útvary. Věnuje se též čistě abstraktním prostorovým kompozicím („Černý reliéf“ a „Bílý reliéf“ z roku 1963). Využívá sice geometrický jazyk, ale jeho kompozice mají intuitivní povahu. Konkrétní skladbu prvků určuje autor a jeho fantazie. V 70. letech dospívá k pozoruhodným výkonům v oblasti prostorové tvorby. Jedná se o objekty z drátů a dalších materiálů, v nichž reflektuje svůj specifický způsob vidění a prožívání reality. Tyto objekty nenapodobují vnější vzhled věcí, ale zachycují energetické proudění v prostoru a stávají se svazky siločar, které proudí mezi divákem-autorem a trojrozměrnou skutečností. Velmi významná jsou též autorova plošná díla, v nichž zachycuje světelné a barevné dění, které má také do značné míry subjektivní povahu. Vytváří rozsáhlé cykly pastelů a kvaší, na nichž se vyjadřuje jak za pomoci energetických linií, tak světelných ploch.

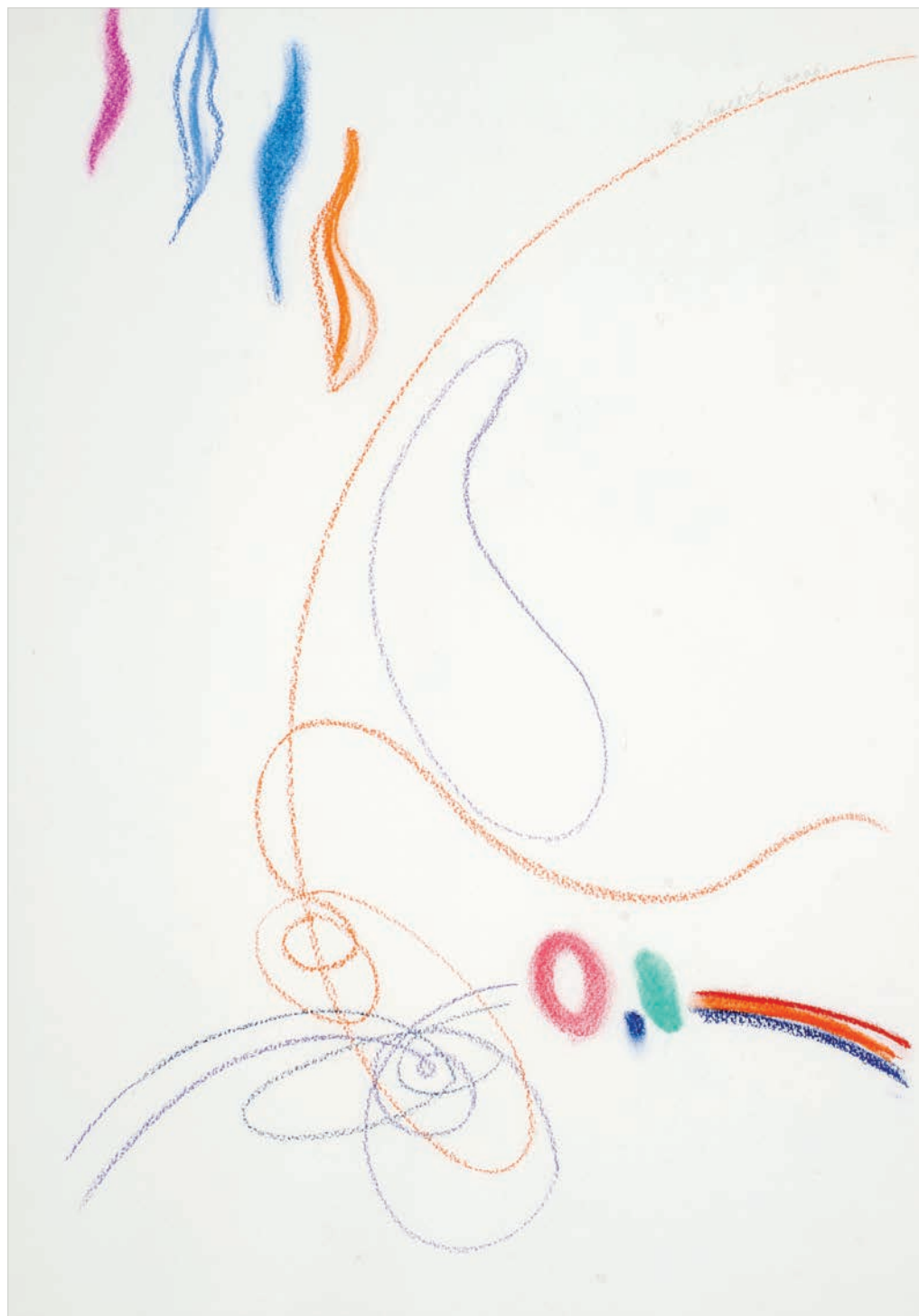
Karel Malich was born in Holice in 1924. He studied Charles University and the Academy of Fine Arts in Prague. Initially, he focused on reflecting upon his native region, striving to apply modern and avant-garde morphology (he was interested in Postimpressionism, Cubism and Fauvism). In the early 1960s he began boldly abstracting the seen reality. He continues to draw upon the theme of landscape, which is directly physically present (he uses natural materials) in his reliefs and assemblages. He creates works straddling the border of painting and sculpture. He simplifies his expressive means to basic elements and colours: white and black areas, geometric and organic formations. He also creates purely abstract three-dimensional compositions ("Black Relief" and "White Relief" from 1963). Although he uses a geometric language, his compositions have an intuitive nature. The artist and his imagination determine the specific structure of elements. In the 1970s he achieved remarkable results in the area of three-dimensional work, creating objects from wires and other materials in which he reflected his specific manner of perceiving and experiencing reality. These items do not imitate the external appearance of things but capture energy flow in space, becoming beams of lines of force that emanate between the viewer/artist and three-dimensional reality. Distinct too are Malich's planar works in which he renders the play of light and colour that to a certain extent also has a subjective nature. He creates extensive crayon and gouache cycles in which he expresses himself by means of both energy lines and light areas.

Samostatné výstavy (výběr) | *Individual Exhibitions (selection)*

1966 Plastiky, reliéfy, grafiky, Galerie na Karlově náměstí, Praha
1988 Retrospektivní výstava díla, Galerie moderního umění, Roudnice nad Labem; Galerie umění, Karlovy Vary
1989 Obrazy, kresby, plastiky, grafika, Dům pánů z Kunštátu, Brno
1990 Dům u kamenného zvonu, Praha
1991 Karel Malich, Galerie L'Amagnere Saint-Germain, Paříž, Francie
1994 Skicák 1964–1980, Staroměstská radnice, Praha
1995 Museum Fridericianum, Kassel, SRN
1996 Objekt und Malerei, ACP Galerie Peter Schuengel, Salzburg, Rakousko
1997 Portfolio Kunst AG, Vídeň, Rakousko
1999 Pastely, kresby, Galerie Emila Filly, Ústí nad Labem
2004 Městská knihovna Praha
2006 Památník Lidice

Kolektivní výstavy (výběr) | *Group Exhibition (selection)*

1966 Nové cesty: Přehlídka současné avantgardy, Dům umění, Zlín; Jarní výstava 1966, Mánes, Praha;
Poezie písma, Národní muzeum, Praha; Aktuální tendence českého umění, Mánes, Praha
1967 15 grafiků, Galerie Václava Špály, Praha
1968 Nová citlivost. Křížovatka a hosté, Dům umění města Brna
1969 Salon de Mai, Sales d'Exposition Wilson, Paříž, Francie
1970 Museo universitario de ciencias y arte, Mexico City
1983 8 Künstler aus Prag in München, Künstlerwerkstätten, Mnichov, SRN; 20 let Galerie hl. města Prahy,
Staroměstská radnice, Praha
1987 Expressiv, Mitteleuropäische Kunst seit 1960, Museum moderner Kunst, Vídeň, Rakousko
1988 Expressiv, Central European Art since 1960, Hirshhorn Museum und Sculpture Garden, Washington
D.C., USA; Přírůstky 1985–87, Staroměstská radnice, Praha; Contemporary Art in Czechoslovakia
Selections from Jan and Meda Mladek Collection, Herbert F. Johnson Museum of Art, New York, USA
1990 Současná česká kresba, Místodržitelství palác, Brno
1992 Situace 92, Mánes, Praha; Přírůstky českého umění 20. století z let 1989-92, Jízdárna Pražského
hradu, Praha; Umělecká beseda 1992, Mánes, Praha
1993 Přírůstky: Výběr z let 1987–92, Staroměstská radnice, Praha; Záznam nejrozmanitějších faktorů...,
Jízdárna Pražského hradu, Praha
1997 Práce na papíře, Mánes, Praha; České imaginativní umění, Galerie Rudolfinum, Praha; Proměny
krajiny v českém malířství 20. století, Veletržní palác, Praha
2000 Dva konce století 1900 2000, Dům u černé Matky Boží, Praha; Bez předsudků: Experiment
šedesátých let, Veletržní palác, Praha
2001 Súčasná česká serigrafia, Štátna galéria, Banská Bystrica, Slovensko
2002 Objekt – objekt: Metamorfózy v čase, Pražákův Palác, Brno; Česká grafika, Mánes, Praha
2003 Prostor pro tapisérii, Uměleckoprůmyslové muzeum, Brno; Umění je abstrakce, Jízdárna Pražského
hradu, Praha; Uměleckoprůmyslové muzeum, Brno; Ejhle světlo, Moravská galerie, Brno
2004 Umění je abstrakce, Staatliches Museum für angewandte Kunst, Mnichov, SRN

Karel Malich (*1924)
Kamenický kopec | *Kamenice Hill*, 2006
pastel / papír | crayon / paper
signováno vpravo nahoře | *signed at the top right*
35 x 51 cm

Galerie U Betlémské kaple, Praha

Adriena Šimotová (*1926)

Tápání | *Fumble*, 1976

barevný lept, kombinovaná technika / papír | *coloured etching, combined technique / paper*

signováno a číslováno 11/15 | *signed and numbered 11/15*

65,3 x 49,2 cm

Museum Kampa – Nadace Jana a Medy Mládkových | *Museum Kampa – The Jan and Meda Mládek Foundation*

Adriena Šimotová

Adriena Šimotová se narodila v roce 1926 v Praze. Vystudovala na pražské Vysoké škole umělecko-průmyslové. V 60. letech byla členkou umělecké skupiny UB 12. Šimotová využívá širokého rejstříku uměleckého vyjadřování. Vytváří malby, kresby, plastiky, grafiky a objekty na pomezí dvojrozměrného obrazu a sochy. V 60. letech prozkoumávala možnosti avantgardního výtvarného vyjadřování a odvolávala se např. na surrealismus. Později se však věnovala svému hlavnímu tématu, jímž se stalo lidské tělo. Vytvořila skupinu děl, v nichž je přítomný pop-artový zájem o všednost. Většinou mají její díla blízko spíš k body-artu, který však Šimotová chápe velmi specifickým způsobem. Výstupem její tvorby není akce samotná, ale kresebný či grafický zápis. Řada děl vzniká přímým kontaktem obrazové plochy s tělem. Za pomoci barevných pigmentů vytváří Šimotová otisky či frotáže těl a jejich fragmentů. Tělo se zde stává dotýkaným, blízkým objektem, který není reprezentován iluzivně, ale za pomoci přirozeného či indexového znaku. Tento znak vzniká přímým kontaktem označovaného s označujícím a jeho příklady jsou např. stíny, otisky, stopy.

Adriena Šimotová was born in Prague in 1926. She graduated from Prague's Academy of Arts, Architecture and Design. In the 1960s she was a member of the UB 12 artists' group. Šimotová uses a wide range of artistic expression. She has created paintings, drawings, sculptures, graphic art works and items straddling the line between three-dimensional image and sculpture. In the 1960s she explored the possibilities of avant-garde artistic expression and referred to, for example, Surrealism. Later on, however, she focused on her main theme: the human body. She created a group of works in which pop-art interest in the quotidian is present. Her works of art mostly have an affinity to body-art, yet Šimotová understands it in a very specific manner. Her work's output is not action itself but a drawn or graphic record. A number of her works have originated through direct contact between the image area and the body. By means of colour pigments, Šimotová has created imprints or frottages of bodies and their fragments. The body becomes a touched, close object which is not represented illusively but by means of a natural or index marker. This marker originates through direct contact of the marked with the marking, examples being, for instance, shadows, imprints, or footprints.

Samostatné výstavy (výběr) | Individual Exhibitions (selection)

1960 Pastely a tempéry, Síň Lidové demokracie, Praha
1968 Grafika, Galerie Václava Špály
1976 Graphic Art (s A. Kučerovou), Jacques Baruch Gallery, Chicago, USA
1978 Grafik, Kunsthalle, Uppsala, Švédsko
1981 14. Mezinárodní bienále grafického umění, Lublaň, Slovinsko

1982 Galerie Witte-Baumgartner, západní Berlín; Empreintes, Galerie de France, Paříž, Francie
 1983 Two Artists from Prague (se S. Kolíbalem), Riverside Studios, Londýn, Velká Británie
 1989 Dialog: A. Šimotová – V. Stratil, Galerie moderního umění, Hradec Králové
 1990 Setkání 1969–90, Galerie hl. m. Prahy
 1994 O blízském a vzdáleném, Mánes, Praha
 1996 Mémoire de famille, Galerie de France, Paříž, Francie; Paměť rodiny, Nová síň, Praha; Co mizí a co zůstává, Dům umění Brno
 1998 Arbeiten mit Papier, Internationale Sommerakademie für Bildende Kunst, Salzburg, Rakousko
 1999 Adriena Šimotová: S kolemjdoucím, Dům umění, Zlín
 2001 Retrospektiva, Veletržní palác, Praha
 2002 L'oeil éphémère: Oeuvres de Adriena Šimotová, Musée des Beaux-Arts, Dijon, Francie
 2003 Ovres graphiques (1965–95), České centrum, Paříž, Francie
 2004 Tvár, Slovenská národná galéria, Bratislava; Kresby k textům, Pražákův palác, Brno
 2006 Retrospektiva 1959–2005, Trojlodí, Olomouc

Kolektivní výstavy (výběr) | *Group Exhibitions (selection)*

1958 1. Celostátní výstava mladých, Dům umění, Brno
 1959 IV. Přehlídka československého umění, Mánes, Jízdárna Pražského hradu, Praha
 1964 Tvůrčí skupina UB 12, Galerie Nová síň, Praha
 1965 Mezinárodní bienále mladých umělců, San Marino
 1968 Současné české grafické umění, Měnový fond, Washington, USA
 1970 Nová figurace, Dům umění, Brno
 1976 The International Biennial Exhibiton of Print in Tokio, Museum of Modern Art, Tokio, Japonsko
 1979 13. Mezinárodní bienále grafického umění, Lublaň, Slovinsko; Česká portrétní malba XX. století, Dům umění, Brno
 1980 Eleven Contemporary Artists from Prague, New York University, Michigan Universtiy, Ann Arbor, USA
 1982 Trienále současného umění, Muzeum moderního umění, Dillí, Indie
 1983 Dessins Tchèques du 20e siècle, Centre Georges Pompidou, Paříž, Francie; 15. Mezinárodní bienále grafického umění, Lublaň, Slovinsko
 1985 Siècle de Kafka, Centre Georges Pompidou, Paříž, Francie
 1991 Détente, Dům umění, Brno; Museum des 20. Jahrhunderts, Vídeň
 1994 Česká grafika šedesátých let, Národní galerie v Praze
 1996 Respekt: Vzpomínka na budoucnost, Richterova vila, Pražský hrad
 1997 Kořeny, Mánes, Praha; Česká koláž, Palác Kinských, Praha; Minisalo, Pražský hrad
 1998 Tichý život věcí, Pražákův palác, Brno; Minisalon, Bibliotheque Royal de Belgique, Brusel, Belgie
 2000 Dva konce století 1900 2000, Dům u černé Matky Boží, Praha
 2001 Súčasná česká serigrafia, Štátna galéria, Banská Bystrica; Jiří Kolář sběratel, Veletržní palác, Praha
 2002 Objekt – objekt: Metamorfózy v čase, Pražákův palác, Brno; Česká grafika, Půlstoletí proměn moderní grafické tvorby, Mánes, Praha
 2005 Europe in art, Mánes, Praha; Prostor a čas, Galerie moderního umění, Roudnice nad Labem

Adriana Šimotová (*1926)

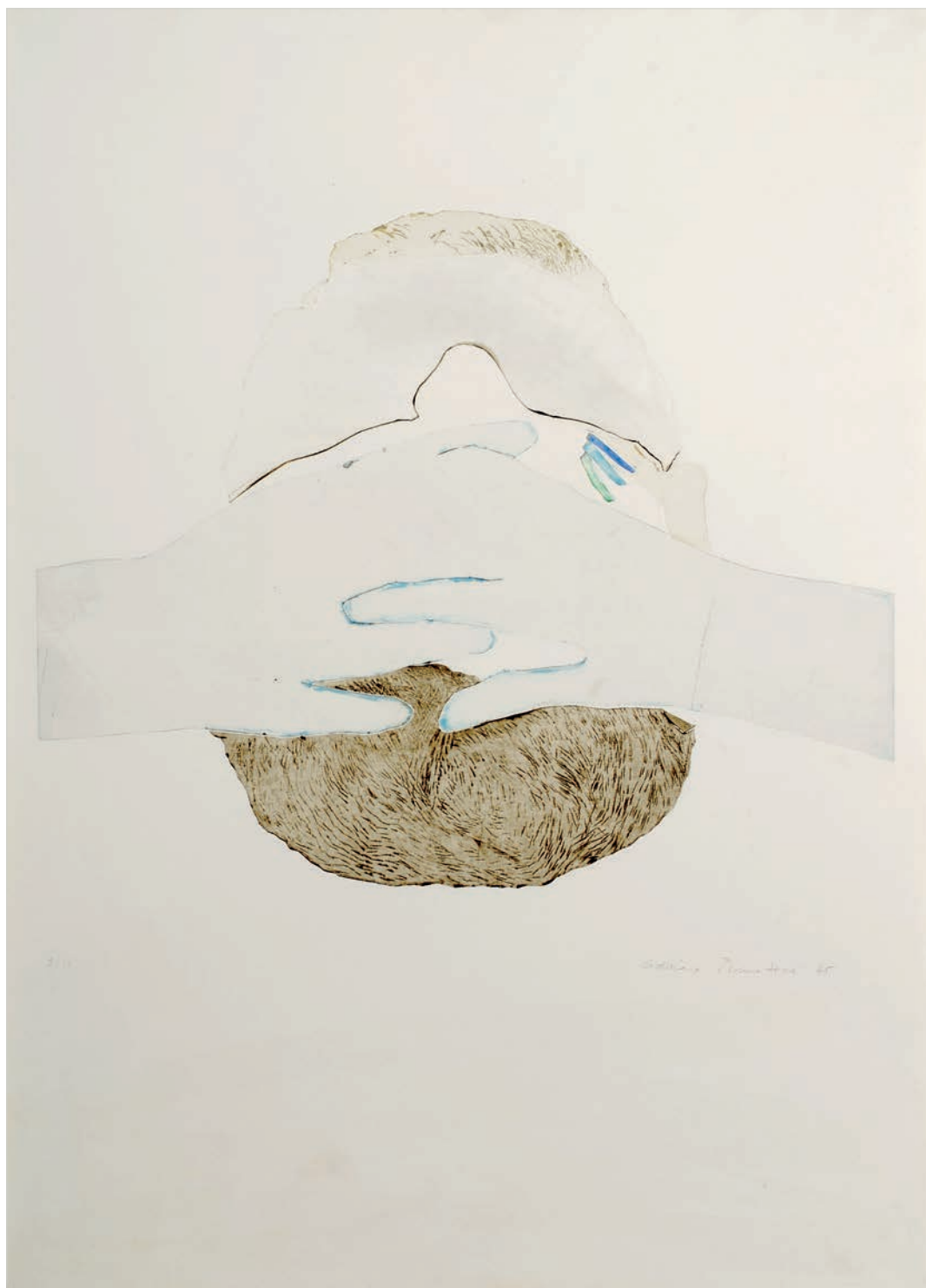
Identita | *Identity*, 1976

barevný lept, kombinovaná technika / papír | *coloured etching, combined technique / paper*

signováno a číslováno 8/30 | *signed and numbered 8/30*

59,3 x 51,8 cm

Museum Kampa – Nadace Jana a Medy Mládkových | *Museum Kampa – The Jan and Meda Mládek Foundation*

Adriana Šimotová (*1926)

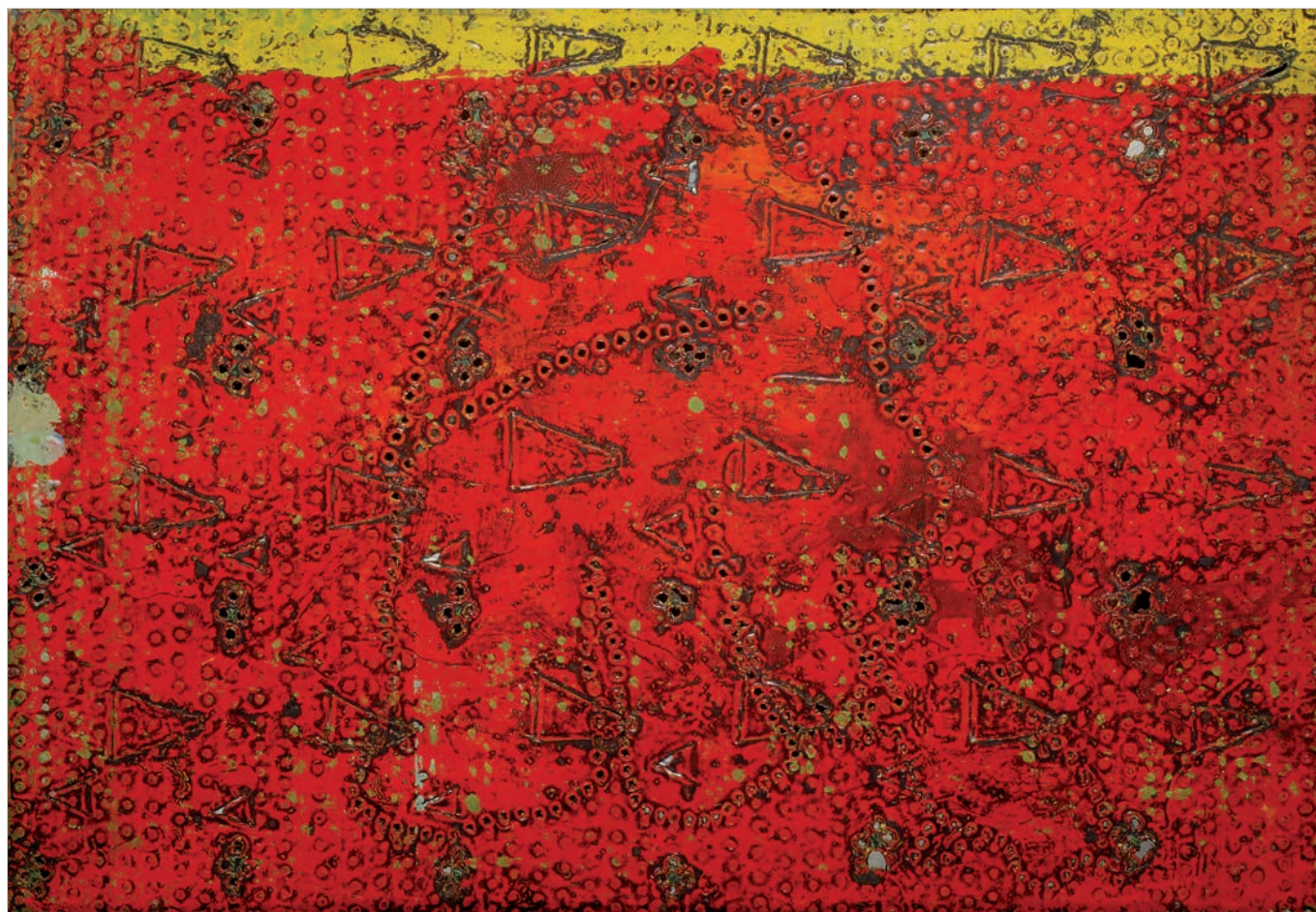
Hlavy v čase | *Heads in Time*, 1975

barevný lept / papír | *coloured etching / paper*

signováno a číslováno 5/15 | *signed and numbered 5/15*

63,6 x 49,4 cm

Museum Kampa – Nadace Jana a Medy Mládkových | *Museum Kampa – The Jan and Meda Mládek Foundation*

Alena Kučerová (*1935)

Bez názvu | *Untitled*, 1965

email / perforovaný plech | *enamel / perforated sheet metal*

37 x 54 cm

soukromá sbírka – s laskavým svolením Galerie MIRO | *private collection – courtesy of the MIRO Gallery*

Alena Kučerová

Alena Kučerová (narozena 1935) absolvovala Vysokou školu umělecko-průmyslovou v Praze. Na přelomu 50. a 60. let byla členkou umělecké skupiny UB 12. Tato umělecká skupina se zabývala znovu oživením tradice moderního umění v českém prostředí. Kučerová začala zkoumat moderní tvarosloví především v médiu kresby a grafiky. Svými kresbami doprovázela např. básně experimentálního básníka Christiana Morgensterna. Autorka pracovala zpočátku především s lineárním rastrem, který doplňovala o určité znakové, stylizované formy. Později se jejím hlavním vyjadřovacím prostředkem stal bod a struktura. Kovové grafické matrice začala prorážet za pomoci různých nástrojů. Touto technikou vznikaly jak pop-artové obrazy s figurálním tématem, tak lyrické reflexe krajiny. Definitivním dílem však pro Kučerovou není jen otisk matrice, ale i matrice sama. Vznikají tak specifické kovové objekty, doplněné někdy jinými materiály: dřevem apod. Tyto objekty se občas vyznačují výraznou, signální barevností, jindy je jim ponechána původní barevnost a vlastnosti materiálu.

Alena Kučerová (1935) graduated from the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague. In the late 1950s and early 1960s she was a member of the UB 12 artists' group. This group strove to revive the tradition of modern art in the Czech environment. Kučerová started to explore modern morphology, primarily in the medium of drawing and graphics. Her drawings accompanied, for example, the poems of the experimental poet Christian Morgenstern. Initially, the artist mainly worked with a linear grid, which she supplemented with certain sign-like, stylised forms. Later on, dot and structure became her main means of expression. She began to pierce metal graphic templates by means of various instruments. This technique gave rise both to pop-art pictures with figural themes and lyrical reflections of landscape. However, for Kučerová the ultimate work is not a template's imprint but the template itself. The result is the origination of specific metal items, now and then supplemented by other materials such as wood. These objects are at times characterised by bold, signal colourfulness, at others they retain the original colours and properties of the material.

Samostatné výstavy (výběr) | Individual Exhibitions (selection)

- 1965 Galerie na Karlově náměstí, Praha
- 1968 Museum Boymans van Beuningen, Rotterdam, Nizozemí
- 1969 L'Observatoire de Sauverny, Ženeva, Švýcarsko
- 1977 Jacques Baruch Gallery, Chicago, USA
- 1979 University of Alberta, Kanada
- 1981 Ústav makromolekulární chemie ČSAV, Praha

1982 Dům umění, Brno
 1986 Galerie Vincence Kramáře, Praha
 1988 Univerzita Heidelberg, SRN
 1989 Galerie Fronta, Praha
 1990 Galerie hlavního města Prahy, Staroměstská radnice, Praha
 1995 České centrum, Berlín, SRN
 1997 Krajiny Aleny Kučerové, foyer divadla Labyrint, Praha
 1998 Alena Kučerová – grafika, Dům umění, výstavní síň města České Budějovice
 2002 Alena Kučerová – grafika a plechy, v cyklu Malá okénka do velké tvorby, Husitské muzeum, Rožmberský dům Soběslav
 2004 hrad Klenová, Galerie Klatovy – Klenová
 2005 Kaltes Wasser, České centrum ve spolupráci s Galeríí Pecha, Vídeň, Rakousko

Kolektivní výstavy (výběr) | *Group Exhibitions (selection)*

1962 Jaro 1962, Mánes, Praha
 1964 UB 12, Nová síň, Praha
 1966 Jarní výstava 1966, Mánes, Praha; Obrazy, sochy, grafika, Špálova galerie, Praha
 1967 15 grafiků, Špálova galerie, Praha
 1968 Nová citlivost. Křižovatka a hosté, Mánes, Praha
 1969 2. pražský salon, Praha; Nová figurace, Mánes, Praha
 1970 Výstava mladých, Nová síň, Praha
 1982 Přírůstky, Muzeum umění, Olomouc
 1983 20 let Galerie hl. města Prahy, Staroměstská radnice, Praha
 1989 Výtvarníci na podporu studentů a OF, Dům u kamenného zvonu, Praha
 1990 Pocta Jindřichu Chalupeckému, Národní galerie v Praze
 1994 Ohniska znovuzrození: České umění 1956–63, Galerie hl. města Prahy
 1997 Mezi tradicí a experimentem, práce na papíře a s papírem v českém výtvarném umění 1939–1989, Muzeum umění, Olomouc
 1998 „...o přírodě“, ČMVU, Praha; Grafika roku 1997, Staroměstská radnice, Praha
 2003 Výstava ze sbírky Jana a Medy Mládkových, GHMP, Dům U kamenného zvonu, Praha; Umělecká Beseda – výroční výstava, GHMP, Městská knihovna, Praha
 2004 '60 (Šedesátá), ze sbírky Galerie Zlatá husa, Dům umění města Brna

Alena Kučerová (*1935)
Dva letící ptáci | *Two Flying Birds*, 1969
email / perforovaný plech | *enamel / perforated sheet metal*
54 x 77 cm

soukromá sbírka – s laskavým svolením Galerie MIRO | *private collection – courtesy of the MIRO Gallery*

Stanislav Kolíbal (*1925)

Schéma diskontinuity | *Scheme of Discontinuity*, 1972

lak, pero, tuš / dřevěná deska | *paint, pen, ink / wooden board*

110 x 70 cm

Museum Kampa – Nadace Jana a Medy Mládkových | *Museum Kampa – The Jan and Meda Mládek Foundation*

Stanislav Kolíbal

Stanislav Kolíbal (narozen 1925) zasahuje svou rozsáhlou tvorbou do celé řady výtvarných oborů. Zabývá se sochařstvím, tvorbou objektů a instalací, architekturou, kresbou atd. Jeho doménou je prostorová tvorba, ve které se výrazně uplatňuje jeho architektonické, konstruktivní myšlení. Základem tvorby jsou pro Kolíbala vnitřní vztahy částí či prvků, což nápadně připomíná už klasickou definici architektury či uměleckého díla obecně, jak to známe např. od Vitruvia či Albertiho. Kolíbal však tuto klasickou podstatu tvorby přetváří a přizpůsobuje ji situaci moderního umění. V jeho díle téměř nenalezneme tradiční figurální relikty (snad s výjimkou nejranější tvorby). Kolíbal většinou pracuje s ryze abstraktními prvky. Tyto prvky mají sice geometrickou povahu, nikoliv však strukturu. Výsledná kompozice vždy závisí na autorově imaginaci a na jeho konkrétním konstruktivním poselství. Kolíbal specifickým způsobem reflektoval minimalismus. Přidal k němu však svou zvláštní lyričnost a zájem o autorské tvarování a individuální působení díla. Jeho díla jsou zastoupena v mezinárodních sbírkách a získala širokou odezvu ve světovém kontextu už před revolučním rokem 1989. Dnes se Kolíbal výrazným způsobem podílí na podobě významných českých uměleckých institucí (hlavně Národní galerie v Praze).

Stanislav Kolíbal (1925) reaches a wide range of visual arts. He has focused on sculpture, creation of objects and installations, architecture, drawing, etc. His domain is spatial work, in which he significantly applies his architectural, constructive thinking. His creation is based on internal relations between components or elements, which is markedly reminiscent of the classical definition of architecture or a work of art in general as we know it from, for example, Vitruvio and Alberti. Kolíbal, however, remodels this classical basis of creation, adapting it to the situation of modern art. Barely present in his work are traditional figural relicts (with perhaps the exception of his earliest creations). For the most part he works with purely abstract elements. These elements may have a geometric nature, but not structure. The resulting composition always depends on the artist's imagination and his specific constructive message. Kolíbal has reflected minimalism in a specific manner. Yet he has added to it a lyricism of his own and interest in the work's original shaping and individual impression. His works of art are represented in international collections and had won worldwide acclaim even before the revolutionary year of 1989. At the present time, Kolíbal significantly influences the work and shape of leading Czech art institutions (primarily the National Gallery in Prague).

Samostatné výstavy (výběr) | Individual Exhibitions (selection)

1960 Alšova síň, Praha

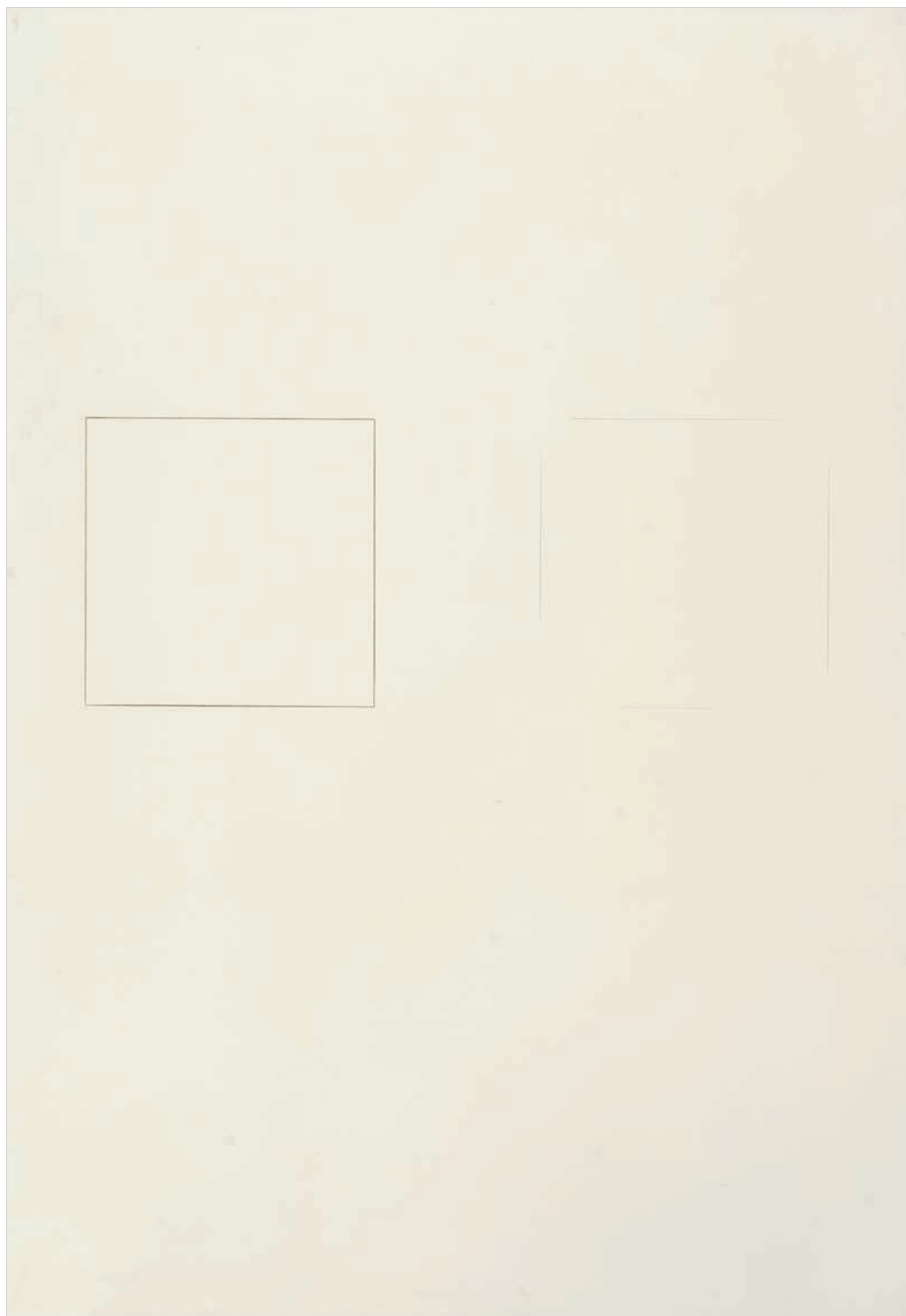
1965 Guggenheimovo museum, New York, USA

1967 Nová síň, Praha

1970 Galerie V. Špály, Praha; Metropolitan Art Gallery, Tokio, Japonsko
 1973 Salone Annunciata, Milán
 1974 Biblioteka Uniwersytecka, Lodž, Polsko
 1975 Mantra gallerie d'Arte, Řím, Itálie; Livingston-Learmonth Gallery, New York, USA
 1977 Altro, Řím; Salone Annunciata, Milán, Itálie
 1980 O K Harris Gallery, New York; Henry Gallery, Washington, USA
 1983 Padiglione d'Arte Contemporanea a Studio Carlo Grosseti, Milán, Itálie
 1984 Galerie Walter Stoms, Mnichov, SRN
 1988 Dům pánů z Kunštátu, Brno
 1989 DAAD Galerie, Berlín, SRN
 1991 Galerie města Blanska; České kulturní středisko, Bratislava, Slovensko
 1992 Galerie Moussion-Tours, Centre de Creation Contemporaine, Paříž, Francie
 1993 Musée St. Crois, Poitiers, Francie; Muzeum Sztuki, Lodž, Polsko; Le Quartier, Centre d'Art Contemporain, Quimper; Výstavní síň Sokolská 26, Ostrava
 1995 Dům umění, Brno; Galerie moderního umění, Hradec Králové; Galerie umění, Karlovy Vary
 1996 Dům umění, Brno; Galerie moderního umění, Hradec Králové
 1997 Národní galerie v Praze, Veletržní palác, Praha
 1998 Edinburgh College of Art, Edinburgh, Velká Británie
 2000 Diechtorhallen, Hamburk, SRN
 2003 Egon Schiele Art Centrum, Český Krumlov
 2004 Pražákův palác, Brno

Kolektivní výstavy (výběr) | *Group Exhibitions (selection)*

1958 Umění mladých výtvarníků, Dům umění, Brno
 1960 Tvůrčí skupina UB, Obecní dům, Praha
 1962 Galerie ČsS, Praha
 1964 Nová síň, Praha
 1966 Aktuální tendence čs. umění, Galerie V. Špály, Praha
 1967 Mostra d'Arte Contemporanea Cecoslovaca, Turín, Itálie
 1968 Nová citlivost, Dům umění, Brno
 1972 Česká ilustrace, GMU, Roudnice nad Labem
 1983 8 Künstler aus Prag, Künstlerwerkstätten, Mnichov, SRN
 1989 České sochařství 1948/88, Olomouc
 1990 Nová skupina, Opava, Praha
 1991 Znak svědectví, Muzeum hl. m. Prahy, Praha
 1994 Ohniska znovuzrození: České umění 1956–1963, Městská knihovna, Praha
 1999 Česko-slovenská „Zahrada“, České a slovenské velvyslanectví, Londýn, Velká Británie
 2000 L'autre moitié de l'Europe, Jeu de Paume, Paříž, Francie
 2002 La culture pour vivre, Centre Pompidou, Paříž, Francie
 2003 Práce na papíře, Dům U kamenného zvonu, Praha

Stanislav Kolíbal (*1925)

Ozvěna | *Echo*, 1972

lak, pero, tuš / dřevěná deska | *paint, pen, ink / wooden board*

105 x 72 cm

Museum Kampa – Nadace Jana a Medy Mládkových | *Museum Kampa – The Jan and Meda Mládek Foundation*

Stanislav Kolíbal (*1925)

Velký čtverec | *Large square*, 1972

lak, pero, tuš / dřevěná deska | *paint, pen, ink / wooden board*

110 x 70 cm

Museum Kampa – Nadace Jana a Medy Mládkových | *Museum Kampa – The Jan and Meda Mládek Foundation*

Jiří Anderle (*1936)

Il Sorriso, 1976–78

mezzotinta, suchá jehla / papír | mezzotint, dry-point / paper

signováno a značeno E.A., variace s kresbou 1/1 | signed and marked E.A., variation with drawing 1/1

94 x 62 cm

Jiří Anderle

Jiří Anderle (narozen 1936) absolvoval Akademii výtvarných umění v Praze. Již od počátků své tvorby se věnuje svému typickému tématu, jímž je tělesný fragment kombinovaný s výseky reality. Své téma zpracovává expresivním způsobem a využívá hlavně grafických výtvarných prostředků – kresbu či různé, většinou kombinované grafické techniky. Často se odvolává na starší uměleckou tradici, např. motivy z renesančního umění. Klasický obraz se však v Anderleho pojetí rozpadá na jednotlivé části, které se určitým kaleidoskopickým způsobem spojují do nového expresivního celku. Anderle se zabývá základními okamžiky lidského života: narození a smrt, dětství a láska apod. Lidskou existenci chápe jako proud pohnutých, dynamických událostí. Jeho tvorba má blízko k „Nové figuraci“. Anderleho zajímají především expresivní gesta a charakteristická mimika. Jeho díla diváka provokují a znepokojují. Pozoruhodná je i Anderleho ilustrační tvorba, kterou doprovází především existenciálně laděnou literaturu.

Jiří Anderle (1936) is a graduate of the Academy of Fine Arts in Prague. Since the very outset, his work has dealt with his signature theme: body fragments combined with segments of reality. He processes his theme in an expressive manner, primarily using graphic artistic means – drawing or various, mostly combined, graphic techniques. He has often referred to an older artistic tradition – motifs from Renaissance, for example. However, in Anderle's conception the classical image disintegrates into individual parts, which in a certain kaleidoscopic manner knit together into a new expressive whole. Anderle deals with the fundamentals of human life: birth and death, childhood and love, etc. He comprehends human existence as a flow of agitated, dynamic events. His oeuvre is akin to "New Figuration". Anderle is primarily interested in expressive gestures and characteristic mimicry. His works provoke and disturb the viewer. Remarkable too are Anderle's illustrations, mostly accompanying existentially tuned literature.

Samostatné výstavy (výběr) | Individual Exhibitions (selection)

1966 Galerie na Karlově náměstí, Praha

1981 vítěz Grand Prix na Mezinárodním grafickém bienále v Lublani za cyklus „Iluze a realita“, Slovinsko

1982 retrospektivní výstava grafik, Nationalmuseum Stockholm, Švédsko

1995 retrospektivní výstava grafik a kreseb, Národní galerie v Praze

1996 retrospektivní výstava maleb, Císařská konírna, Pražský hrad

2000 cyklus obrazů „Na závěr milénia“ u příležitosti zasedání Mezinárodního měnového fondu a Světové banky, Kongresové centrum, Praha

od roku 2003 je veřejnosti zpřístupněna jeho retrospektiva v Pelléově vile v Praze

Kolektivní výstavy (výběr) | *Group Exhibitions (selection)*

- 1966 Aktuální tendence českého výtvarného umění u příležitosti kongresu AICA, Praha
1982 Arte come arte: Persistenza dell' opera (Umění jako umění: Trvání díla), obrazy z cyklu „Iluze a realita“, Centrální pavilon Bienále v Benátkách, Itálie
1983 Dessins Tchèques du 20e siècle, Centre Georges Pompidou, Paříž, Francie; výstava laureátů Grand Prix, Bienále Ljublana, Moderna galerija Ljublana, Slovinsko
1984 Arte allo specchio (Umění v zrcadlení), Centrální pavilon, Bienále v Benátkách, Itálie

Díla ve veřejných sbírkách (výběr) | *Works in public collections (selection)*

- Jewish Museum, The Museum of Modern Art, The Metropolitan Museum of Art, The Hopewell Foundation, New York, USA
Library of Congress, National Gallery, Washington D.C., USA
The Art Institute of Chicago, Smart Museum of Art, University of Chicago, USA
The Victoria and Albert Museum, Londýn, Velká Británie
Bibliothèque Nationale, Musée National de l'Art Moderne – Centre Georges Pompidou, Musée de l'Art Moderne de la Ville de Paris, Paříž, Francie
Albertina, Vídeň, Rakousko
Národní galerie v Praze, Galerie hl. m. Prahy, České muzeum výtvarných umění, Praha

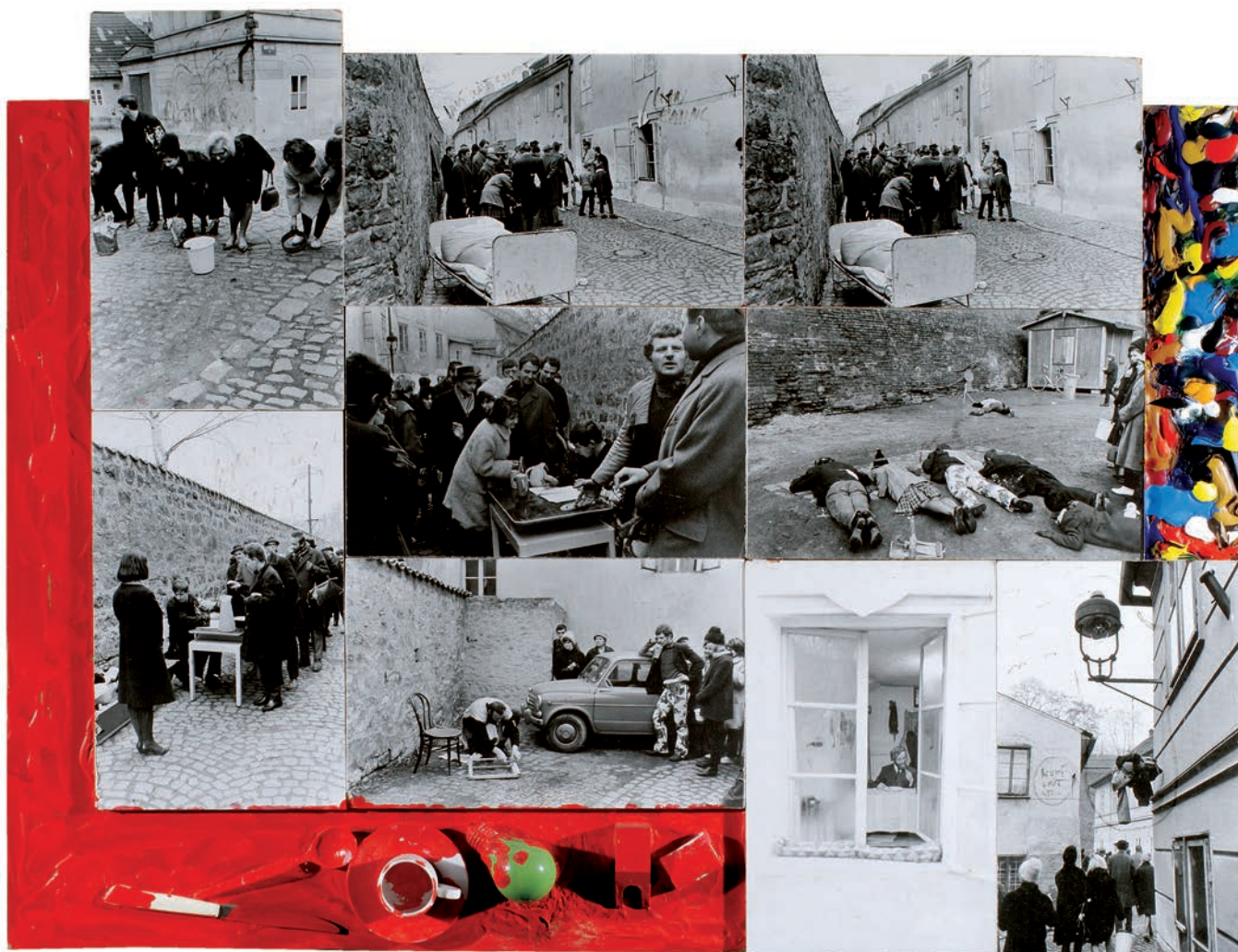
Jiří Anderle (*1936)

Carpe Diem, 1984

měkký kryt, lept / papír | *vernish mou, etching / paper*

signováno a značeno E.A., variace s kresbou 1/1 | *signed and marked E.A., variation with drawing 1/1*

64 x 96 cm

Milan Knížák (*1944)

Procházka, 70. léta 20. stol. | *Walk*, 1970s

kombinovaná technika / dřevěná deska | *combined technique / wooden board*

90,5 x 119 x 10 cm

Milan Knížák

Procházka po Novém Světě

Demonstrace pro všechny smysly
spolupracovali: Vít Mach, Soňa Švecová, Jan Trtílek
provedeno v Praze v roce 1964

Všichni organizátoři demonstrace mají na sobě neobvyklé oděvy – místo šperků věci denní potřeby, kusy pestrých látek našité na normální šaty, část oděvů natřenou nějakou barvou, nejlépe červenou nebo bílou.

Každému příchozímu je přidělen nějaký předmět, který nosí po celou dobu v ruce (např. část jídelního příboru, talíř, vázu, sklenku, konvici, kus šatstva, botu, atp.)

Procházejí ulicí, v místnosti s otevřeným oknem sedí muž u prostřeného stolu a jí.

Jdou dál (vedeni) do malé místnůstky, kde se všichni natěsňují. Náhle jsou uzamčeni a ponecháni v nečinnosti (od 5 do X minut podle jejich reakcí a otrlosti). V místnosti je vylitá voňavka. (Mnoho.)

Jsou vypuštěni. (To, co se s nimi dosud dělo, byla jen příprava, vyšinutí z normálního stavu.)

Cesta pokračuje.

Potkávají předměty (části bytového zařízení, šaty a pod.).

Na zemi leží hudebník a hraje na housle nebo kontrabas.

Dojdou na malé prostranství.

Účastníci jsou v kruhu. Kolem nich krouží, křičí, hlučí, probíhají, prorážejí kruh, objíždějí na motorkách, autech organizátoři demonstrace.

Z výše se spouští židle, hledí a ukazují na ní. Židle je dole, přijde člověk, vezme židli a postaví ji na sokl. Všichni padnou na zem. Po minutě přijde zase člověk, židli sundá a sedne si na ní.

Vstanou.

Účastníci jsou vyzváni, aby předměty, jež jim byly přiděleny, srovnali na zem do řady a každý se za svůj postavil. Pak jsou požádáni, aby předmět zvedli a řadu utvořili o 20 cm dál. To se opakuje libovolně dlouho podle reakce účastníků.

Pak cesta zpátky.

U stěny domu stojí člověk. Zasklívá okno. Po zasklení ho okamžitě rozbije.

Uprostřed ulice stojí válenda, na ní leží žena a hraje na tranzistorový přijímač.

Účastníci se zastaví. Je jim předkládána kniha, z níž si každý vytrhne jeden list.

Odevzdávají předměty.

Odcházejí.

První aktivní část demonstrace končí.

Druhá část demonstrace končí za 14 dní ode dne první části demonstrace a je pro každého jedince zvláštní. Vše, s čím se po tuto dobu setká, je součástí 2. části demonstrace.

Aktual Walk – The Walking over the Nový Svět

Demonstration for all the senses

Co-operators: Vít Mach, Soňa Švecová, Jan Trtílek

Performed in Prague 1964

The organizers of the demonstration wear unusual clothes instead of jewels - articles of daily use or pieces of fancy material sewn on ordinary clothing, parts of clothing painted with some colour, preferably red or white, and the like.

Every newcomer is given a thing to carry in his hand at all times, e.g. a piece of cutlery, a plate, glass, vase, teapot, a piece of clothing, shoe, or the like.

Walking down the street they pass a room with an open window, near which a man sits at a laid table and eats.

They go on and are led into a small room, where they are locked in and left in inactivity for anything from five minutes up according to their reaction or indifference. A great deal of perfume has been spilled on the floor of the room.

They are now let out. What has happened to them was only preparation, a disturbance of their normal state of mind.

The walk goes on.

They encounter thing-parts of furniture, clothes, etc.

A musician lies on the ground and plays a violin or a contrabass.

They reach a small place and are put in the middle of a circle.

Around them the organizers of the demonstration run, shouting, roaring, cutting across, driving round on motorcycles and in cars.

A chair comes down from above. They look at it and point. Then a man comes and puts the chair on a pedestal. All fall to the ground. After a minute another man comes, takes the chair down and sits on it.

All get up.

The participants are appealed to, to arrange a number of objects in row. Each participant stands behind his own object. They are then asked to pick up their objects and rebuild the row 20 centimetres farther on. This is repeated as long as desired, according to the reaction of the participants.

Now they walk back.

A man stands at a wall, glazing a window. As soon as he is finished, he breaks it.

In the middle of the street a woman lies on a mattress, listening to a transistor radio.

The participants stop and are presented with a book from which each one tears a page.

Then they return their objects and leave.

The first, active part of the demonstration, is now finished. The second ends in a fortnight and is different for each participant. Everything that happens to him during this period is a second demonstration.

Jiří Sopko (*1942)

Sedící | *Sitting*, 1982

akvarel / papír | watercolour / paper

59 x 42 cm

Museum Kampa – Nadace Jana a Medy Mládkových | *Museum Kampa – The Jan and Meda Mládek Foundation*

Jiří Sopko

Jiří Sopko (narozen 1942) absolvoval pražskou Akademii výtvarných umění. Na této škole poprvé pedagogicky působil na přelomu 60. a 70. let a na tuto svou činnost navázal v 90. letech, kdy se zde stal vedoucím ateliéru malby. Dnes je rektorem Akademie výtvarných umění v Praze. V 80. letech se stal Sopko členem uměleckého sdružení „12/15. Pozdě, ale přece“. Tato skupina znovu oživila zájem o malbu a jiné tradiční výtvarné obory v českém prostředí. Sopko se od počátku tvorby věnuje hlavně tématu figury v médiu malby a kresby. Jeho hrdinové však mají velmi osobitý charakter. Pro Sopka nejsou důležité individuální rysy postavy, ale naopak ty znaky, které dělají z figury určitý neosobní typ. Osoby zde nikdy nejednají jedinečně. Právě naopak jde o členy určité širší skupiny: masy či davu. Sopko tak reflektoval kolektivní charakter společnosti v dobách reálného socialismu. Jeho figury jsou jednak znakové, zjednodušené a jednak komické. Toto ironické vidění souzní s dobovým trendem tzv. České grotesky. Sopkovy figury jsou většinou pasivní, nehybné. Jsou vloženy do určité existenciálně-groteskní situace. Prostor, ve kterém se figury nacházejí, je pojednán většinou jako jakýsi nepravidelný, volně traktovaný ornament.

Jiří Sopko (1942) graduated from Prague's Academy of Fine Arts. He first started teaching at this school in the late 1960s and in the 1990s became head of the painting studio. Today he is the President of the Academy of Fine Arts in Prague. In the 1980s Sopko became a member of the "12/15. Better late than never" artists' association. This group revived interest in painting and other traditional graphic arts in the Czech environment. Since the very beginning of his creation, Sopko has primarily focused on the theme of figure in the medium of painting and drawing. His heroes, however, have a very specific nature. The traits that make a figure a certain impersonal type are important for him rather than individual features of the figure but. Persons in his works never act in a unique manner; they are members of a certain wider group: a mass or crowd. In this way, Sopko reflected the collective nature of society at the time of Real Socialism. On the one hand, his figures are character-like, simplified, on the other, comical. This ironical vision is in harmony with the period trend known as the Czech Grotesque. Sopko's figures are for the most part passive, motionless. They are placed in a certain existentially grotesque situation. The space in which the figures are situated is mostly conceived as a sort of irregular, freely treated ornament.

Samostatné výstavy (od roku 1997) | Individual Exhibitions (since 1997)

1997 Toonaangevend Tsjechisch, Galerij Kunstuitleen Dijkstra, Antverpy, Belgie
1998 Výstavní síň Synagoga, Městské muzeum a galerie v Hranicích
1999 České centrum Drážďany, SRN
2000 Krajiny, Raiffeisen stavební spořitelna, Praha; České centrum Bratislava

- 2001 Výstavní síň Sokolská 26, Ostrava; Obrazy a kresby, Galerie České pojišťovny, Praha
 2002 Jízdárna Pražského hradu; L' Association Le Pont Neuf, Paříž, Francie
 2003 Salon International d' Arts Plastiques de Valognes; Galerie Langův dům, Frýdek-Místek; Technické muzeum, Lublaň, Slovinsko
 2006 Obrazy a obrázky, Dům umění, Opava
 2007 Jiří Sopko, Galerie Rudolfinum, Praha

Kolektivní výstavy (since 1997) | *Group Exhibitions (since 1997)*

- 1997 Umění zastaveného času, Česká výtvarná scéna 1969–1985, Moravská galerie v Brně; Umělecká beseda 1996, Galerie Mánes, Praha; Výstava výtvarného odboru Umělecké besedy, Galerie Mánes, Praha; Česká groteska, Národní galerie v Praze; Mezi tradicí a experimentem, práce na papíře a s papírem v českém výtvarném umění 1939–1989, Trojlodí, Muzeum umění Olomouc; Ouplná lůna, České muzeum výtvarných umění, Praha; Umělecká beseda 1997, Galerie Mánes, Praha; Něco s osudem, Galerie umění Karlovy Vary; Na podiv, Štátna galéria Banská Bystrica
 1998 Nové tapiserie z Moravské gobelínové manufaktury, Výstavní síň Mánes, Praha; Umělecká beseda 1998, Galerie Mánes, Praha
 1999 Přírůstky sbírek státních galerií z let 1990–1997, Jízdárna Pražského hradu, Praha; Kolorismus, Galerie výtvarného umění v Litoměřicích; 6 + 1, Schick Art Gallery, Gema Art, New York, USA; Umění zrychleného času, České muzeum výtvarných umění, Praha
 2000 100+1 uměleckých děl z 20. století, České muzeum výtvarného umění, Praha; Umělecká beseda 1999/2000, Galerie Mánes, Praha; Současná minulost (Česká postmoderní moderna 1960–2000), Alšova jihočeská galerie v Hluboké nad Vltavou; Konec světa?, Národní galerie v Praze
 2001 Bilance II, Galerie umění Karlovy Vary; Barevná socha, Galerie výtvarného umění v Litoměřicích
 2006 Kalendáře pro Jindru Šreita, Dům umění, Ostrava; Kacíř & spol., Montáže na ose Brno – Berlín, Dům pánů z Kunštátu, Brno
 2007 Svět české grafiky, Zámek Bruntál; Nová trpělivost, Výstavní síň Mánes, Praha

Jiří Sopko (*1942)

Hlava | *Head*, 1982

akvarel, tužka / papír | *watercolour, pencil / paper*

58 x 42 cm

Museum Kampa – Nadace Jana a Medy Mládkových | *Museum Kampa – The Jan and Meda Mládek Foundation*

Ivan Ouhel (*1945)
Rozpůlená krajina | Halved Landscape, 1976
 olej / plátno | oil / canvas
 40 x 43,5 cm

soukromá sbírka – s laskavým svolením Galerie MIRO | *private collection – courtesy of the MIRO Gallery*

Ivan Ouhel

Ivan Ouhel se narodil v roce 1945 v Ostravě. Studoval na pražské Akademii výtvarných umění. Jeho základním vyjadřovacím prostředkem je malba. Ouhel začíná tvořit v době, kdy se malířství zase stává jedním z podstatných vyjadřovacích prostředků českého umění. Ouhel, spolu s dalšími autory, sdruženými ve výtvarné skupině „12/15, Pozdě ale přece“, tak reaguje na situaci v českém umění, v němž se na nějaký čas uplatňovaly především konceptuální a akční tendence. Ouhel se bytostně zajímá o malířské výrazové prostředky, ale přesto se občas obrací např. i k metodám land-artu či instalace. To je nejvíce znát na jeho objektech z pomalovaného plexiskla, které umísťoval ve veřejném prostoru. V oblasti malby se nejvíce zabývá tématem krajiny a figury. Obojí abstrahuje do podoby autonomního znaku, zpracovaného temperamentním rukopisem za pomoci barevných skvrn. Důležité je pro Ouhela promodelování celé plochy obrazu. Popředí i pozadí jsou stejně důležité, obojí získává podobu jakéhosi nepravidelného ornamentu. Centrem obrazu je většinou jakási figura, ať už lidská postava, plod ovoce, krajinný útvar apod. Toto centrum určuje těžiště malby a způsob čtení, ale není jedinou pointou obrazu. Celá plocha malby je zpracována se stejným zájmem a temperamentem.

Ivan Ouhel was born in Ostrava in 1945. He studied at Prague's Academy of Fine Arts. His fundamental means of expression is painting. Ouhel began creating at the time when painting was again becoming one of the essential expressive media of Czech art. He and other artists associated in the "12/15, Better late than never" group responded to the situation in Czech art amid which conceptual and action tendencies prevailed in a certain period. Ouhel is essentially interested in painting as a means of expression, yet he also occasionally applies, for instance, the land-art or installation methods. The most striking case in point is the items from painted Plexiglass he placed in a public space. As regards painting, he mostly gravitates towards the themes of landscape and figure. He abstracts both of them into the form of an autonomous sign, processed with his signature approach using coloured splotches. Modelling of the painting's entire surface is important to Ouhel. Foreground and background have equal importance, both acquiring the shape of an irregular ornament. A figure is usually at the painting's centre – a human figure, fruit, landscape formation, etc. This centre determines the painting's centre of gravity and the manner of reading, yet it is not the only point of the picture. The whole surface of a painting is worked with the same interest and vivacity.

Samostatné výstavy (výběr) | Individual Exhibitions (selection)

1975 Galerie D, Praha
1977 Tylův památník, Kutná hora (s Evou Adamcovou)
1979 Divadlo v Nerudovce, Praha

1983 Galerie výtvarného umění, Cheb; Galerie hlavního města Prahy
1986 Galerie umění, Karlovy Vary
1987 Obvodní kulturní středisko Opatov, Praha
1988 Oblastní galerie, Liberec
1989 Galerie umění, Karlovy Vary
1990 Dům umění, Opava; Oblastní galerie výtvarného umění, Roudnice n. L.
1991 Galerie Via art, Praha
1992 Galerie Gema, Praha
1993 Nová síň (s M. Rosellim); Galerie Gema (s M. Rosellim); Strahovský klášter, Praha
1995 Galerie 60/70, Praha; Chiostro di San Salvatore al Monte, Florencie, Itálie; Ateliér Roselli, Florencie, Itálie
1996 Synagoga, Hranice na Moravě; Státní galerie, Zlín

Kolektivní výstavy (výběr) | *Group Exhibition (selection)*

1976 Galerie Dílo, Olomouc
1977 Konfrontace I, Ústav makromolekulární chemie ČSAV, Praha
1978 Konfrontace II, Mikrobiologický ústav ČSAV Praha; Současné čs. malířství, Helsinky, Finsko
1980 Člověk – Prostor, Dobříš
1981 České malířství a sochařství 1900-1980, AJG, Hluboká nad Vltavou
1982 Obrazy, kresby, sochy, Galerie Fronta, Praha
1983 Obrazy a sochy, OKD Gong, Praha; Od Cézanna k Matissovi, Podzimní salon, Paříž; Člověk a svět, Oblastní galerie Liberec; Česká krajina, AJG, Hluboká nad Vltavou
1984 Současná krajina, Liberec; Česká kresba XX. století, AJG, Hluboká nad Vltavou; Hájenka 84, Praha; Bienále, Benátky, Itálie
1986 Mezinárodní výstavy v Basileji, New Delhi, Vídň
1987 Setkání třiceti, Lidový dům, Praha
1988 Čs. pavilon, Bienále v Benátkách, Itálie; 12/15 Pozdě, ale přece, Jízdárna Koloděje, Praha; Jeden starší, jeden mladší, Lidový dům, Praha
1989 Současné čs. umění, Esslingen, SRN
1990 Kreslení 12/15, Galerie Fronta, Praha
1991 Český globus 12/15, Národní galerie v Praze; ...a po deseti letech, Galerie umění, Karlovy Vary
1992 Výstava AICA, Mánes, Praha
1993–1995 Výstava Umělecké besedy
1996 Špét ábr doch 12/15, Vídeň, Rakousko

Ivan Ouhel (*1945)
Zimní krajina s plotem | *Winter Landscape with Fence*, 1988
olej / plátno | oil / canvas
50 x 45,5 cm

soukromá sbírka – s laskavým svolením Galerie MIRO | private collection – courtesy of the MIRO Gallery

Milan Kunc (*1944)
Náhlé jaro | *Sudden Spring*, 1999
olej / plátno | oil / canvas
110 x 100 cm

Milan Kunc

Milan Kunc (narozen 1944 v Praze) studoval v letech 1964–1967 na pražské Akademii výtvarných umění. V roce 1969 emigroval na Západ. Ve studiu pokračoval na Akademii v Düsseldorfu. Později žil převážně v Itálii, Německu a USA. Kunc se od počátků své tvorby zabýval aktuální problematikou života v socialistickém bloku. Parodoval uměleckou doktrínu, která v 50. letech 20. století ovládla východní totalitní země, socialistický realismus. Tyto parodické malby se však protnuly též s aktuálním západním výtvarným proudem, s postmoderní malbou. Kunc mimo to vytvářel též tzv. „východní pop-art“. Zde do tradičních pop-artových schémat, využívajících ikony konzumní společnosti, vkládal komunistické symboly: rudou hvězdu, srp a kladivo atd. Kunc tak naznačoval souvislosti, vedoucí napříč různými masovými ideologiemi. Z jeho tvorby s politickým podtextem jsou zajímavé též koláže, kde využívá fragmenty dobových masmediálních fotografií. V současnosti se věnuje hlavně fantazijnímu rozvíjení a přetváření klasických malířských oborů: krajiny, portréty či zátiší. Pracuje se specifickým rejstříkem symbolů, těžícím z tradiční mytologie i z prostředí konzumní společnosti. Tuto tematiku zpracovává též ve svých keramických objektech.

Milan Kunc (born in 1944 in Prague) studied at Prague's Academy of Fine Arts between 1964 and 1967. In 1969 he emigrated to the West. He continued his studies at the Academy in Düsseldorf. He later lived in Italy, Germany and the USA. From the beginning of his creative work, he focused on topical issues of life in the socialist bloc. He lampooned Socialist Realism, the artistic doctrine that dominated eastern totalitarian countries in the 1950s. However, these parodic paintings also intersected with a current Western creative trend, post-modern painting. In addition, Kunc created what was called the "eastern pop-art". Here, he placed communist symbols (the red star, hammer and sickle, etc.) in traditional pop-art schemes making use of the icons of consumer society. In this manner, Kunc indicated the connections across various mass ideologies. From his works with a political subtext, collages in which he uses fragments of period mass-media photographs are also interesting. At the present time, he primarily focuses on fantasy development and remodelling of classical painting genres: landscape, portrait and still-life. He works with a specific range of symbols, drawing upon both traditional mythology and the environment of consumer society. Kunc also explores these themes in his ceramic items.

Samostatné výstavy (od roku 1997) | *Individual Exhibitions (since 1997)*

1998 Milan Kunc, Studio D'Arte Cannaviello, Miláno, Itálie; Ceramic, Museum het Princessehof, Leeuwarden, Nizozemí

2001 Milan Kunc, Galeria d'Arte Moderna e Contemporanea della Repubblica di San Marino, San Marino;
Milan Kunc. Ceramic, Centro Culturale, Sala Barbolini, Sassuolo, Itálie

2002 Pastels and drawings, Galleria del Tasso Arte Contemporanea, Bergamo, Itálie
2003 Embarrassing Realism, L'Ariete Arte Contemporanea, Bologna, Itálie
2007 Zlatý věk (Výběr z díla 1968–2007), Dům umění města Brna

Kolektivní výstavy (od roku 1997) | *Group Exhibitions (since 1997)*

1997 Brandend zand-keramiek, Museum Beelden aan Zee, Den Haag, Nizozemí
1998 Nordic Haus, Reykjavik, Island
1999 Sculpture in ceramica, Frans Halsmuseum, Haarlem, Nizozemí
2000 Umění 20. století, Národní galerie, Praha; Il Corridoio, Hafnarhus, Reykjavik, Island; Symposium
Dílňa, Zámek Mikulov
2001 Home Made, Musée Internationale des Arts Modestes (MIAM), Sete, Francie
2002 AlimentArte, Arte come cibo per la mente, Villa Widmann, Rezzonico, Miro, Itálie; Cowboys
en Kroegtigers, Gemeentemuseum Helmont, Helmont, Nizozemí; Klopzeichen/Kunst und Kultur
der 80er Jahre in Deutschland, Museum der Bildenden Künste und Zeitgeschichtliches Forum
Leipzig, SRN; Folkwang Museum, Essen, SRN
2003 Dalí und die Magier der Mehrdeutigkeit, Museum Kunst palast, Düsseldorf, SRN; Bright Lights,
Big City, David Zwirner, New York, USA
2004 Trentacinquesimo, Studio D'arte Cannaviello, Miláno, Itálie; Bylo, nebylo... Pohádkové motivy
v českém moderním a současném umění, Galerie moderního umění, Hradec Králové
2005 Sich selbst bei Laune halten – Kunst der 70er aus der Schenkung Ingrid Oppenheim, Kunstmuseum
Bonn, SRN; Eye to Eye, Photographic collection of the Groninger Museum, Groningen; Horká jehla
(grafika 80. let), GHMP, Praha
2006 Normal Group, Museo d'Arte Contemporanea, Isernia, Itálie
2007 wie es ist..., Kunsthalle Düsseldorf, SRN

Milan Kunc (*1944)
Studentka paleontologie | *Palaeontology Student*, 1993
olej / plátno | oil / canvas
120 x 100 cm

Jiří Kornatovský (*1952)

Meditace tvarem | *Meditation Through Shape*, 2006

grafit / plátno | *graphite / canvas*

80 x 100 cm

Galerie MIRO, Praha | *MIRO Gallery, Prague*

Jiří Kornatovský

Jiří Kornatovský (narozen 1952) se věnuje různým malířským a kresebným technikám, jejichž tradiční povahu jistým způsobem inovuje a převrací určité zažitě představy o jejich využití. Nejzjevnějším důsledkem tohoto počínání jsou posuny v oblasti formátů a měřítek děl. Doménou kresby tu už nejsou drobné formáty skici, ale monumentální plochy, které byly tradičně vyhrazeny pro předmoderní malbu (třeba z okruhu Salónů) nebo největší realizace moderního a postmoderního malířství. Kornatovského kresby často dosahují délky pěti metrů, což se pochopitelně odráží v jejich výrazu i v oblasti vztahu s divákem. Nadživotní velikost tvarů usnadňuje komunikaci s divákem; poutá pozornost a vytváří téměř fyzický prostor. Dojem fyzické přítomnosti zvyšuje povaha kresby, kdy je zdůrazněn plastický volumen a dynamická rotace. Rotační struktura tahu souzní i s autorovým primárním tématem, jenž představuje duševní pohyb. Tato duchovní aktivita je odvozena od tradičních podob transcendentního zážitku: meditace, modlitba. Duchovní aspekty vtělil Kornatovský i do programu periodického sympozia Hermit, jenž se odehrávalo v 90. letech 20. století v jeho rodných Plasích. Velkoformátové kresby vytváří Kornatovský vesměs technikou uhlu na kartonu, pro menší formáty používá i tuhu nebo propisovačku. Zvolená technika mu umožňuje co nejlépe sledovat zvolený rytmus a dynamiku kresby. Kresba je zde hlavně záznamem svého vzniku, nikoli tvarovou kompozicí s libovolným způsobem provedení. Do jisté míry se vlastně jedná o dokumentaci akce. Tato akce je psycho-fyzického charakteru a je určena pro soukromý prostor a nikoli pro veřejnost. Autorovi nejde primárně o reprezentaci; rejstřík jeho tvarů a metod zůstává dlouhodobě víceméně neměnný. Nejde o různost obrazů a jejich jednotlivé sdělení. Kornatovský se zaměřuje na kontinuitu, opakování akcí téměř rituálního charakteru. Jde tedy o určité udržování řádu událostí v rytmu cyklického (tj. archetypálního či mýtického) času.

Jiří Kornatovský (1952) applies various painting and drawing techniques whose traditional nature he innovates, overturning certain deep-rooted notions of their use. The most evident result of this is the shifts in the format and scale of works. His drawings are no longer dominated by tiny sketch formats but monumental areas that were traditionally appropriated for pre-modern painting (for the circle of Salons, for instance) or the largest implementations of modern and post-modern painting. Kornatovský's drawings are often five metres long, which naturally reflects in their expression as well as the relation to the viewer. The beyond life-size shapes facilitate communication with the viewer, attract attention and create an almost physical space. The impression of physical presence is enhanced by the drawings' nature, whereby emphasis is put on plastic volumen and dynamic rotation. The rotational structure of the drawing also resonates with the artist's primary theme, which is spiritual movement. This spiritual activity is derived from traditional forms of transcendental experience: meditation, prayer. Kornatovský also enshrined spiritual aspects in the programme of the Hermit periodic symposium, which took place in the 1990s in his native Plasy. Universally, he has created large-format drawings using the charcoal-on-board technique, while for smaller formats he has also used graphite or stylus. The selected technique allows him to follow the chosen rhythm and dynamics of drawing in

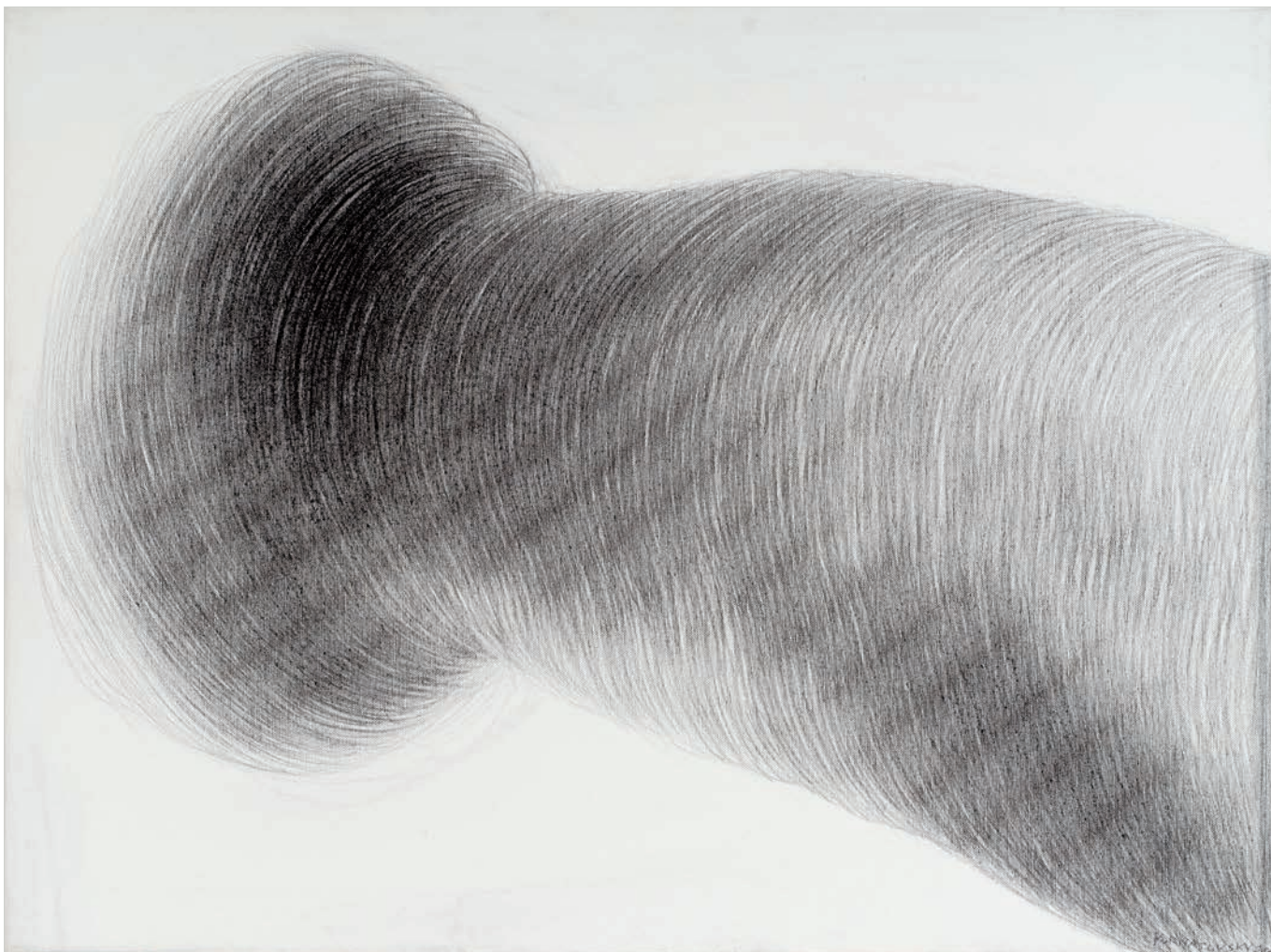
the best possible way. In his case, a drawing is primarily a recording of its origination, not a form composition with an arbitrary manner of workmanship. To a certain extent, it actually concerns the documenting of an action. This action is of a psycho-physical nature and is intended for a private space, not for the public. The artist is not primarily concerned with representation; the range of his shapes and methods has remained largely unchanged over decades. Nor is Kornatovský concerned with a variety of images and their individual message. He focuses on continuity, repetition of actions of an almost ritual nature. Accordingly, it is a form of sustenance of the order of events in the rhythm of cyclic (i.e. archetypal or mythical) time.

Samostatné výstavy (od roku 1997) | Individual Exhibitions (since 1997)

1998 Galerie IF, Praha; Galerie University Palackého, Olomouc
1999 Galerie X Centrum, Plzeň
2001 Zámek Manětín
2002 Galerie Rozehnal, Praha; AJG Wortnerův dům, České Budějovice
2003 Galerie Jiřího Jílka, Šumperk; Sbírka moderního a současného umění Národní galerie, Praha
2006 Museum Kampa, Praha; Asto Museum, Los Angeles, USA
2007 Galerie moderního umění, Roudnice nad Labem; České centrum, Sofie, Bulharsko

Kolektivní výstavy (od roku 1997) | Group Exhibitions (since 1997)

1997 Česká grafika, Kobe, Japonsko; Jitro kouzelníků, Národní galerie, Veletržní palác, Praha; S.V.U. Mánes, Praha; Triennale grafiky, Krakov, Polsko; Černá a bílá, Germánské národní muzeum, SRN
1998 Nové akvizice, Národní galerie Veletržní palác, Praha; Moje mořské dobrodružství začíná, Mánes, Praha
1999 Duchovní umění, Kroměříž; Sv. Jan Nepomucký, klášter Plasy; Kódy a znamení, klášter Plasy; Prozařování, Galerie moderního umění, Roudnice; Prozařování, Galerie Karlovy Vary; Pocta hraběti Ant. Šporkovi, Galerie hlavního města Prahy
2000 Kódy a znamení, ČMVU Praha; Současná minulost, Alšova jihočeská galerie, Hluboká; Alfa a omega, Galerie moderního umění, Roudnice; Bienále kresby, Plzeň; Melancholie, Moravská galerie, Brno; 100 + 1 uměleckých děl 20. století, ČMVU Praha
2001 Grafika roku, Galerie hl.m. Prahy; Galerie u Prstenu, Praha; The Big Picture, Kentler gallery, New York, USA; Možná první – možná poslední, Mánes, Praha
2002 Jubilanté Mánesa, Malostranská beseda, Praha; Sv. Jan Nepomucký, Galerie moderního umění Pasov, Německo
2003 Práce na papíře ze sbírky Medy Mládkové, Galerie hl. m. Prahy
2004 Expres, České muzeum výtvarných umění, Praha; The World on Paper, Frankfurt nad Mohanem, SRN
2005 Audabiac, Francouzský institut, Praha; Sv. Jan Nepomucký, Sevilla, Španělsko; Les, Galerie města Plzně; Leoš Janáček, Musik und Leben im Spiegel der Kunst, Kolín nad Rýnem, SRN
2006 Figure Ground, Kentler Gallery, New York, USA; Art Kyjev, Ukrajina
2007 Art Festival, Long Beach, USA

Jiří Kornatovský (*1952)
Meditace | *Meditation*, 2006
grafit / plátno | *graphite / canvas*
60 x 80 cm

Galerie MIRO, Praha | *MIRO Gallery, Prague*

Jiří Georg Dokoupil (*1954)

Akt se zdviženýma rukama | *Nude with Hands above Head*, 1991

saze / plátno | soot / canvas

signováno a datováno na zadní straně | *signed and dated on the back*

55,3 x 38,2cm

Galerie Michael Haas, Berlín | *Michael Haas Gallery, Berlin*

Jiří Georg Dokoupil

Jiří Georg Dokoupil se narodil v roce 1954 v Krnově. V roce 1969 opustila jeho rodina socialistické Československo a uchýlila se do západního Německa. Dokoupil studoval na uměleckých školách v Kolíně nad Rýnem a v New Yorku. Jeho projev je od počátků velice rozmanitý. Dokoupil stále objevuje nové výtvarné postupy, jimiž navazuje na dědictví avantgardního experimentování a zároveň tuto vážnou činnost zlehčuje. Využívá mnohdy postupů, které do díla vnášejí podíl náhody. To je strategie, která v avantgardním umění měla dílu dodat punc objektivitu. V Dokoupilově případě se však jedná hlavně o roli hry v procesu tvorby. Těmito „objektivizujícími“ postupy jsou např. otisky či stopy různých materiálů a předmětů: otisky mléka, stopy pneumatik namočených v barvě, skvrny od barevných bublin. Dokoupil často sleduje motiv skvrny jakožto paradoxního zdroje nové krásy v disharmonickém či nekomponovaném celku. Mimo to se Dokoupil věnuje i tradičním malířským postupům a vytváří postmoderní malby, v nichž často tematizuje uměleckou tvorbu samotnou. Nejznámější jsou však jeho obrazy malované sazemí.

Jiří Georg Dokoupil was born in 1954 in Krnov. In 1969 his family left socialist Czechoslovakia and settled in West Germany. Dokoupil studied at art schools in Cologne and New York. His artistic expression has been extremely diverse since the very beginning. He has constantly discovered new creative techniques, following the legacy of avant-garde experimentation and at the same time undermining this serious activity. On many an occasion he has applied techniques lending a touch of haphazardness to the work. This is a strategy that was intended to afford a hallmark of objectivity to the avant-garde work of art. In Dokoupil's case, however, the primary idea is the role of play in the creative process. These "objectivising" techniques include, for example, imprints or traces of various materials and items: imprints of milk, tracks of tyres dipped in paint, stains from coloured bubbles. Dokoupil has frequently followed the motif of the stain as a paradoxical source of new beauty in a disharmonic or non-composed whole. In addition, he has also applied traditional painting techniques, creating post-modern pictures in which he has often chosen the work of art itself as the theme. Yet his most famous images are those painted with soot.

Samostatné výstavy (od roku 1997) | *Individual Exhibitions (since 1997)*

1997 Los cuadros verdes, Galerie Juana de Aizpuru, Sevilla, Španělsko

1999 Château de Chenonceau, Chenonceau, Francie

2000 Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofia, Palacio de Velázquez, Madrid, Španělsko; Nová díla, Galerie Bruno Bischofberger, Zürich, Švýcarsko

2001 Galerie Leyendecker, Santa Cruz de Tenerife

2002 Opere recenti, Fondazione Cassa di Risparmio, Boloňa, Itálie; Galerie Susanne Ottesen,

Kopenhagen, Dánsko; Pohled do 21. století, Kestner Gesellschaft, Hannover, SRN; Elke wolk is een weg, Centraal Museum, Utrecht, Nizozemí; Every cloud is away, Milton Keynes Gallery, Central Milton Keynes

2003 Cuadros de Vela (1989–2002), Centro Atlantico De Arte Moderno CAAM, Las Palmas, Kanárské ostrovy; Cuadros de Vela (1989–2002), Istituto Oscar Dominguez de Arte y Cultura Contemporanea IODACC, San Cristóbal de la Laguna de Tenerife; Peitschen Bilder, Galerie Bruno Bischofberger, Zürich, Švýcarsko

2004 Kafkova Praha, Kunstforum Ostdeutsche Galerie, Regensburg, SRN; Budhové, Galerie Bruno Bischofberger, Zürich, Švýcarsko

2005 Malba v 21. století (1981–2005), Deichtorhallen Hamburg, SRN; Práce od 1981 do 2004, Galerie Karl Pfefferle, Mnichov, SRN; Dům umění, Brno

2006 Haken – paintings, Galerie Bruno Bischofberger, Curych, Švýcarsko

2007 Galerie Pfefferle, Mnichov; Odlišné techniky, Galerie Artist, Istanbul, Turecko

Kolektivní výstavy (od roku 1997) | *Group Exhibitions (since 1997)*

1998 Kunsthalle Koblenz, Koblenz, SRN

1999 (collection 99), Galerie současného umění – GfZK, Lipsko, SRN; Oh cet écho! (duchampiana), Mamco – musée d'art moderne et contemporain, Ženeva, Švýcarsko

2000 Air – air, Grimaldi Forum Monaco, Monako

2001 Kresby ze sbírky Maenz, Neues Museum Weimar, SRN

2002 Touha, Galleria d'Arte Moderna di Bologna, Itálie; Private/Corporate, DaimlerChrysler Contemporary, Berlín, SRN

2003 Collectiepresentatie V – herfst 2003, MuHka Museum voor Hedendaagse Kunst Antwerpen, Antverpy, Belgie; Obsessive Malerei – Ein Rückblick auf die Neuen Wilden, Museum für Neue Kunst & Medienmuseum, Karlsruhe, SRN; O Retorno dos Gigantes, Museu de Arte Moderna – Sao Paulo, Sao Paulo, Brazílie; Bright Lights, Big City, David Zwirner, Inc., New York, USA

2004 Kdo nabídne víc? 15 let Deichtorhallen Hamburg, Deichtorhallen, Hamburk, SRN

2005 MARTa Herford, Herford, SRN

2006 Práce na papíře, Galerie Michael Haas, Berlín, SRN; 1. Bienal del Fuego, Museo del Bellas Artes de Caracas, Caracas, Venezuela; Židle, Galerie Bruno Bischofberger, Zürich, Švýcarsko; Německé obrazy ze sbírky Ludwig, Kunstverein Oberhausen e.V./ Schloss Oberhausen, Oberhausen, SRN

2007 Um Kippenberger herum, Hohenthal und Bergen, Berlín, SRN; Trzeba miec nosa / Have a Good Nose, Kunstverein Bad Salzdetfurth e.V., Bodenburg, SRN; Kdo dostal ten velký obraz? MuHKA Museum voor Hedendaagse Kunst Antwerpen, Antverpy, Belgie; Deutsche Geschichten, Galerie současného umění – GfZK, Lipsko, SRN

Jiří Georg Dokoupil (*1954)

Bez názvu | *Untitled*, 2002

kombinovaná technika / papír | *combined technique / paper*

signováno a datováno | *signed and dated*

70 x 49 cm

Galerie Michael Haas, Berlín | *Michael Haas Gallery, Berlin*

Karel Balcar (*1966)
Polibek | Kiss, 2007
olej / plátno | oil / canvas
70 x 65 cm

Karel Balcar

Karel Balcar (narozen 1966) studoval na pražské Akademii výtvarných umění v ateliéru profesora Zdeňka Berana. Studium v tzv. ateliéru klasických malířských technik je pro Balcara zcela signifikantní. Při svém studiu se precizně seznámil se staromistrovskými postupy malby. K těmto postupům patří využívání lazurní malby, šerosvitu a lokálních barev. U Balcara je znát především vliv italské barokní malby, hlavně její klasicizující proud (Carracci, Guido Reni, Domenichino). Pro autora není důležitá jenom přesná a detailní technika, ale i téma. Témata jeho obrazů jsou obvykle figurální, přičemž je zde zvláštním způsobem rozdělen a zároveň propojen mužský a ženský svět. Z žen často vidíme jejich napjaté, jakoby mužsky aktivní tělo. Na torzech mužských děl se zase objevují ženské atributy: podvazky a další části dámské toalety. Málokdy se však objevuje v jednom obraze zároveň mužská i ženská figura. Tělo je zde sice hlavním motivem, ale zároveň je umístěno za určitou bariéru. Touto bariérou je jeho morbidní bledost, skrývání částí těla za závoj apod. Balcar zobrazuje postavy na pomezí života a smrti, na pomezí atakující fyzické blízkosti a uplývání času.

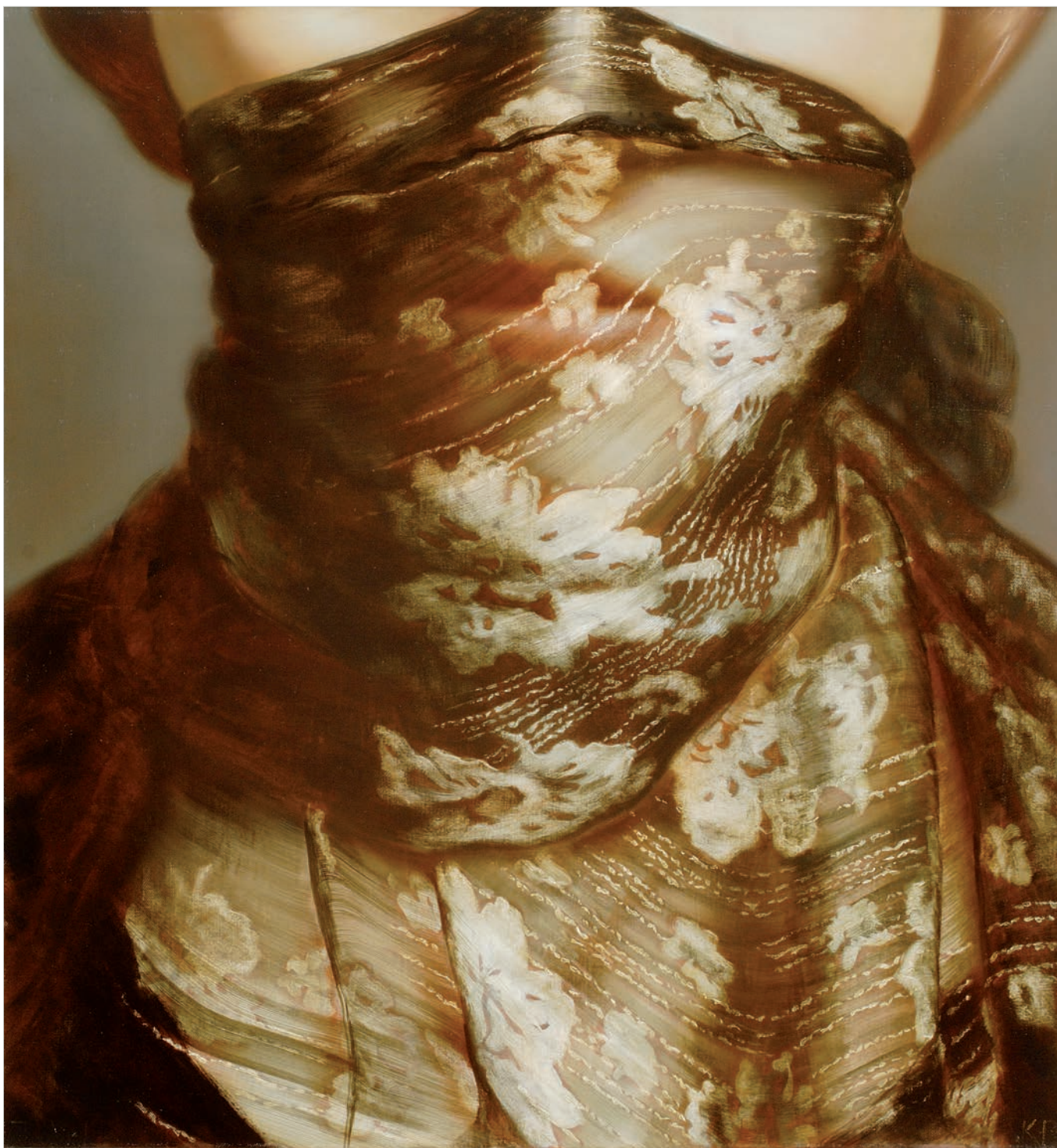
Karel Balcar (1966) studied at Prague's Academy of Fine Arts in the studio of Professor Zdeněk Beran. His studies in the studio of classical painting techniques proved significant; he familiarised himself in detail with the painting techniques of the Old Masters. These techniques include the use of glazing, chiaroscuro and local paints. Primarily evident with Balcar is the influence of Italian baroque painting, above all its classicising trend (Carracci, Guido Reni, Domenichino). Not only precise and detailed technique but also the theme is important for the artist. The themes of his pictures are usually figural, with the male and female worlds being separated yet at the same time interconnected in a peculiar way. We often see in his women tense, active manlike bodies. On the other hand, his male torsos bear female attributes: suspender belts and other parts of ladies' attire. Seldom, however, do a male and female figure appear concurrently in the same picture. While the body is the main motif, it is placed behind a certain barrier. This barrier is its morbid paleness, concealment of parts of the body behind a veil, etc. Balcar depicts figures at the border of life and death, at the border of an attacking physical proximity and the flow of time.

Samostatné výstavy (od roku 1997) | *Individual Exhibitions (since 1997)*

1997 Smrt před očima, Lichtenštejnský palác, Praha
2003 Autodafe, Galerie Fronta, Praha

Kolektivní výstavy (od roku 1997) | *Group Exhibitions (since 1997)*

1998 Poslední obraz, Rudolfinum, Praha
1999 Neplánované spojení, Mánes, Praha
2000 Portrét roku 2000, Galerie U bílého jednorožce, Klatovy
2000 Portrét roku 2000, Galerie Emila Filly, Ústí nad Labem
2000 Melancholie, Moravská galerie, Brno
2001 Malířská škola prof. Berana, Wortnerův dům AJG, České Budějovice
2002 Hyperrealismus, Galerie moderního umění v Hradci Králové
2003 Hyperrealismus, Západočeská galerie, Plzeň
2005 Orlický salon, Muzeum a galerie Orlických hor v Rychnově nad Kněžnou
2005 Akty v akci, Muzeum Šumavy-galerie, Kašperské hory
2005 Akty v akci II, Galerie Diamant, Praha
2005 Pražské ateliery, Novoměstská radnice, Praha
2006 tina b., The Prague Contemporary Art Festival, Veletržní palác, Praha
2006 Spříznění-Allied, Veletržní palác, Praha
2006 black 2006, Art Festival, VCG Pardubice
2007 Nová trpělivost, Mánes, Praha

Karel Balcar (*1966)
Závoj | Veil, 2007
olej, tempera / plátno | oil, tempera / canvas
70 x 65 cm

Zuzana Ryšánková (*1975)

Daněk | *Fallow-deer*, 2007

olej / plátno | oil / canvas

110 x 110 cm

Zuzana Ryšánková

Zuzana Ryšánková (narozena 1975) absolvovala školu klasických malířských technik u profesora Zdeňka Berana na pražské Akademii výtvarných umění. Školení v tomto ateliéru zřejmě plně vyhovuje autorčinu naturelu. Ryšánková je schopna se vyjadřovat za pomoci precizní malby, která má charakter staromistrovských technik a má blízko hlavně k postupům holandského zátiší „Zlatého věku“ (17. století). Z holandských barokních zátiší si bere Ryšánková občas i téma. Zaměřuje se třeba na detailní vystižení různých všedních detailů (třeba kliky od dveří), kde si všímá hlavně povrchových vlastností různých materiálů. Dalším autorčíným velkým Tématem jsou různé podoby divoké i domácí zvěře. Tyto motivy zpracovává Ryšánková jak za pomoci staromistrovské malby, tak uvolněného a expresivního přednesu, ale využívá i fotografii. Autorka maluje jak živou zvěř v jejím přirozeném prostředí, tak mrtvé oběti lidské lovecké vášně (hlavně cyklus „Zajíci“, kde často zdůrazňuje i barvu krve). Důležité je pro autorku i téma portrétu, kterým se zabývá nejméně třemi různými způsoby. Využívá zde někdy opět staromistrovskou techniku, jindy klade důraz na volný štětcový přednes a barevné efekty. Některé její portréty mají též studijní či příběhový charakter, o čemž svědčí např. provázání obrazu a písma.

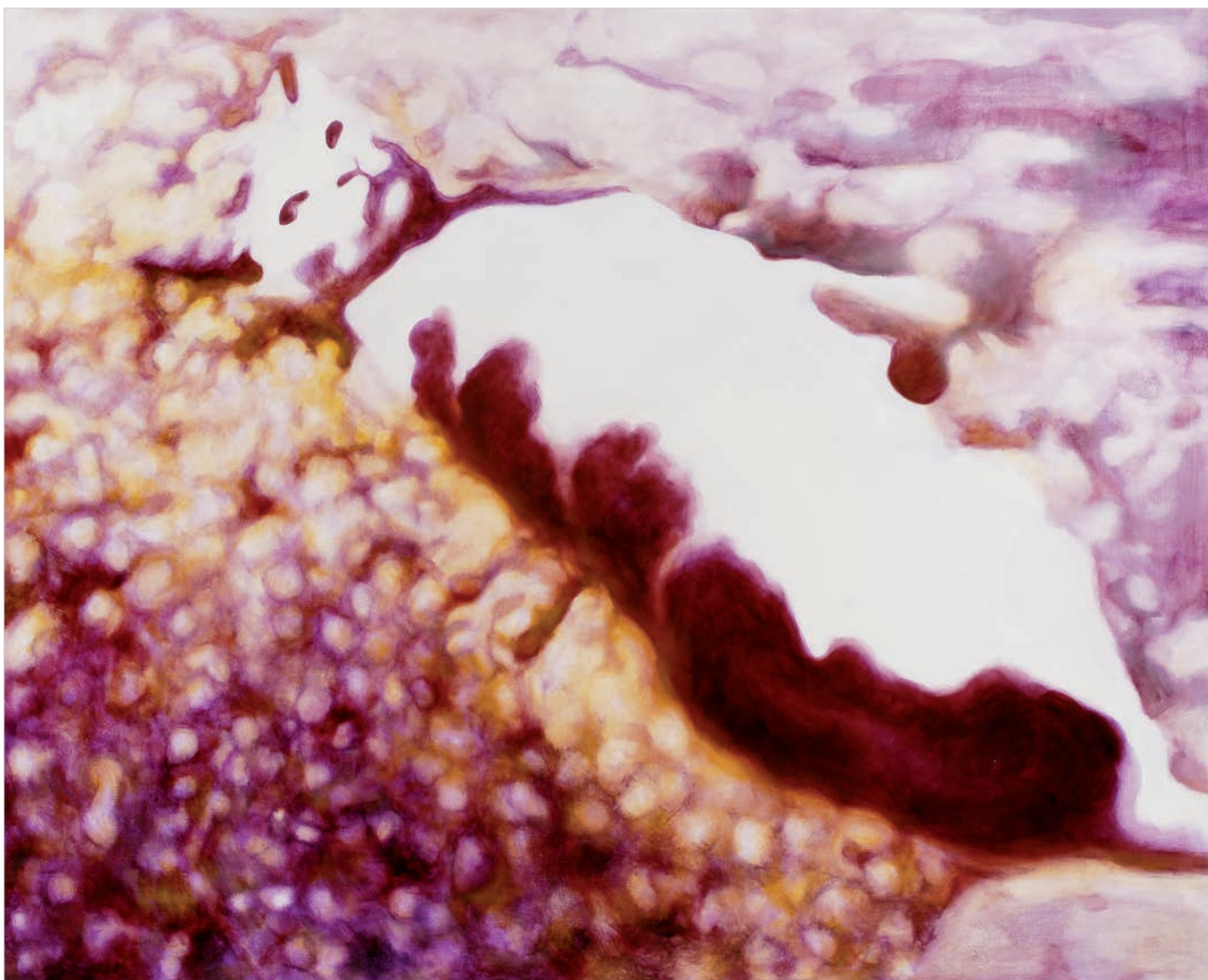
Zuzana Ryšánková (1975) graduated from Prague's Academy of Fine Arts having studied classical painting techniques under the tutelage of Professor Zdeněk Beran. Her training in this studio evidently fully conforms to the artist's disposition. Ryšánková is able to express herself by means of precise painting, which is reminiscent of the Old Masters' techniques and primarily approximates the Dutch "Golden Age" (17th century) still-life. Occasionally, Ryšánková has also taken over themes from Dutch still-lives. She focuses on precise rendering of common details (for example, a door handle), mainly attending to the surface properties of various materials. Another great theme of hers is various images of wild and domestic animals. Ryšánková processes these motifs both using the techniques of the Old Masters and liberated and expressive execution, also applying photography. The artist paints living animals in their natural habitat, as well as dead victims of the human passion for hunting (the most remarkable example being the "Hares" cycle, where she also often emphasises the colour of blood). Ryšánková also focuses on portraiture, which she deals with in at least three different manners. Sometimes she uses the technique of the Old Masters again, at others puts emphasis on free brush strokes and colour effects. Some of her portraits have a study or story nature, as evidenced for example by the interlacing of picture and writing.

Samostatné výstavy (od roku 1997) | *Individual Exhibitions (since 1997)*

1998 Věci v domě, Galerie Výpad, Olomouc,
2000 Pod pokličkou, Skální dům, Litvínov,
2007 Z+V Nyní je čas!, Městské divadlo Turnov

Kolektivní výstavy (od roku 1997) | *Group Exhibitions (since 1997)*

1998 Konvikt Olomouc
1998 Malá Královopolská galerie, Brno
1999 Galerie Velehrad, Olomouc
2002 Hodolanské divadlo, Olomouc
2005 Sonda I., Galerie Anderle, Praha; Sonda II., Galerie Anderle, Praha; Zdánlivá viditelnost, Galerie U Prstenu, Praha; Pražské ateliéry, Novoměstská radnice, Praha,
2006 Umělci euroregionu Nisa, Schlesisches muzeum, Görlitz, SRN; Malíři Pojizeří, Muzeum a Pojizerská galerie v Semilech
2007 Umělci euroregionu Nisa, Muzeum Turnov; Muzeum v Jaworu, Polsko

Zuzana Ryšánková (*1975)
Letní odpoledne II. | *Summer Afternoon II*, 2007
olej / plátno | *oil / canvas*
80 x 100 cm

soukromá sbírka – s laskavým svolením Galerie MIRO | *private collection – courtesy of the MIRO Gallery*

Josef Bolf (*1971)

Laň I Doe, 2006

akryl / plátno | acryl / canvas

30 x 30 cm

soukromá sbírka – s laskavým svolením Galerie MIRO | *private collection – courtesy of the MIRO Gallery*

Josef Bolf

Josef Bolf (narozen 1971) se řadí k mladé generaci současných českých umělců a především v oblasti malby je zcela nepřehlédnutelný. Prošel školením na pražské Akademii výtvarných umění a na školách v Německu a ve Švédsku. Věnuje se zároveň otázkám abstraktní malby i reprezentaci figury. Obě témata však u něj doznávají výrazné změny oproti jejich tradičnímu pojetí. Jeho abstraktní malby jsou složeny vesměs z organicky působících tvarů, na jejichž povrchu dochází k drobným destruktivním dějům (výbuchy apod.). I figury podléhají této destrukci: někdy z nich uniká vzduch, jindy se na nich roztékají barvy. Pocit zmaru a zániku je základním výrazem Bolfových děl. Protagonisté jeho obrazů často páchají sebevraždu – mnohdy ještě v dětském věku nebo ve stavu jakési animální nevinnosti (zvláště v případech, kdy se jedná o mutanty napůl lidské a napůl zvířecí). Podivný kontrast mezi nevinným dětským světem a sebedestruktivními náladami hrdinů zvyšuje barevnost maleb: často se tu setkáváme s kontrastem růžové a černé.

Josef Bolf (1971) is a leading young contemporary Czech artist. He studied at Prague's Academy of Fine Arts and schools in Germany and Sweden. He is truly remarkable, especially when it comes to painting. At the same time, he focuses on abstract painting and figure representation. The two themes have, however, in his case undergone a significant change as against their traditional conception. His abstract paintings consist of shapes creating an organic impression, with tiny destructive actions (explosions, etc.) occurring on their surface. Figures are subject to this destruction too: sometimes air escapes from them or paints run on them. The feeling of rack and ruin is the basic expression of Bolf's works. The protagonists of his paintings often commit suicide – many a time in childhood or in a state of animal innocence (especially mutants – half-human, half-animal). The peculiar contrast between the innocent world of childhood and the self-destructive moods of the heroes enhances the colourfulness of the paintings: we frequently encounter in them the contrast of pink and black.

Samostatné výstavy (od roku 1997) | *Individual Exhibitions (since 1997)*

1999 Novos bichos, MKD, České Budějovice

2004 Josef Bolf, A.M. 180, Praha; Psi, Obličej, Kapustňák, Městská galerie, Hranice na Moravě

2005 Double Feature Picture Show, Galerie České pojišťovny, Praha

2006 Death Is Not the End?, Moravská galerie, Brno

Kolektivní výstavy (od roku 1997) | *Group Exhibitions (since 1997)*

- 1997 Fruits from Prague, České centrum, Berlín, SRN; Umělecké dílo ve veřejném prostoru, projekt Sorosova centra pro současné umění, Veletržní palác, Národní galerie, Praha; DUM, Bořivojova 26, Praha; Výstava AVU, Mánes, Praha
- 1998 City, Bořivojova 26, Praha; Diplomanti AVU, Veletržní palác, Národní galerie, Praha; Dary a nákupy, Veletržní palác, Národní galerie, Praha
- 1999 No Sex Until Marriage, projekt Divus/Umělec, negalerijní prostor, Holečkova ulice, Praha; Open House (Bezhlavý jezdec, Kamera skura, Luxsus – výstava 3 uměleckých skupin), Nadace pro současné umění, zámek Čimelice; Něco o lásce, Richterova vila, Praha; Maxisklad, Mánes, Praha; Perplex, Galerie V. Špály, Praha; Neplánované spojení, Mánes, Praha; Umění pro nemocnici, projekt Nadace pro současné umění, Galerie V. Špály, Praha
- 2000 II. Zlínský salón mladých, Státní galerie, Zlín; Minulá současnost, současná minulost, AJG, Hluboká nad Vltavou; Klasika 2000, Muzeum umění Olomouc; Konec světa?, Palác Kinských, Národní galerie, Praha; BJ (výstava skupiny Bezhlavý jezdec), Galerie Jelení, Nadace pro současné umění / Komunikační prostor Školská 28, Praha; Hnízda her, Galerie Rudolfinum, Praha
- 2001 Criss/Cross: Praha, Stuttgart, Wrocław, projekt Nadace pro současné umění, Centrum Broumov, Broumov; Les jeux de la francophonie, National Gallery, Ottawa, Kanada; Magnetic Fields, Galerie Jelení, Nadace pro současné umění, Praha; Art Moscow (výstava skupiny BJ, produkce Divus/Umělec), Dom chudožnikov, Moskva, Rusko
- 2002 Kunstverein Stuttgart (s Jánem Mančuškou), v rámci projektu Wechselstube, Stuttgart; Sláva kosmonautů zapadá prachem (výstava skupiny BJ), Galerie Šternberk, Šternberk; Hédonistická abstrakce, Pražákův palác, Moravská galerie, Brno
- 2003 Československo, Slovenské národní muzeum, Bratislava, Slovensko; Kompression, Kolonie Wedding, Berlín-Wedding
- 2004 Soukromá vášeň, sbírka Richarda Adama, Dům pánů z Kunštátu, Brno; Neutral, Motorenhalle, Drážďany; Současná malba ze sbírky Richarda Adama, Galerie města Jihlava, Jihlava
- 2005 1811197604122005, Plan B, Cluj, Rumunsko; Finalisté Ceny J. Chalupického 2005, Galerie hlavního města Prahy; V. Bienále mladých, Dům U kamenného zvonu, Galerie hlavního města Prahy; IV. Nový zlínský salon, Dům umění, Zlín
- 2006 Moravská Galerie, Brno; Death Is Not the End?, Moravská galerie, Brno; Akné, Sběrka R. Adama, Galerie Rudolfinum, Praha; Sběrka R. Adama, Galerie Vaňkovka, Brno
- 2007 Lovci Lebek, Galerie Klatovy/Klenová, Klatovy

Josef Bolf (*1971)

Big Foot, 2006

akryl / plátno | acryl / canvas

20 x 34 cm

soukromá sbírka – s laskavým svolením Galerie MIRO | *private collection – courtesy of the MIRO Gallery*

Vít Soukup (*1971)
Okurka | *Cucumber*, 1998-99
z cyklu *Jídlo | from the Food cycle*
olej / plátno | *oil / canvas*
101 x 130 cm

Galerie MIRO, Praha | *MIRO Gallery, Prague*

Vít Soukup

Vít Soukup se narodil v roce 1971 v Českých Budějovicích. Studoval jednak na pražské Akademii výtvarných umění a jednak na Vysoké škole umělecko-průmyslové, kde absolvoval též doktorské studium malby. Malba se stala pro Soukupa předmětem intenzivního studia. Nezabývá se sice tzv. staromistrovskou koncepcí obrazu, ale jeho díla využívají přesto nejrozličnějších malířských fines: lazur, barevných kontrastů, promyšlené kompozice. Mimo malby se věnuje též médiu videa, v němž variuje některá svá základní témata: téma dětského světa či sentimentu. Na počátku své tvorby si vytváří Soukup jakýsi vlastní snový svět s nezaměnitelnou zamlženou atmosférou. Později se věnuje hlavně průzkumu archaické masové kultury či každodennosti, na kterou jsme byli zvyklí před dvěma desítkami let v dobách tzv. reálného socialismu. Autor si bere náměty z různých populárních totalitních časopisů. V té době se masová média snažila orientovat pozornost svých konzumentů hlavně na sféru soukromí, kde mohli využít svůj potenciál např. při různých domácích pracích (pletení, dekorování bytu apod.). Soukromí je hlavní sférou Soukupova zájmu. Vytváří např. volný cyklus „Jídlo“, kde reflektuje každodennost na pomezí reality a nostalgického snu.

Vít Soukup was born in České Budějovice in 1971. He studied at Prague's Academy of Fine Arts and the Academy of Arts, Architecture and Design, where he received a doctor's degree in painting. Painting became for him the subject of intensive study. While he does not focus on the "Old Masters" concept of painting, he applies various fine painting approaches: glazing, colour contrasts, elaborate composition. In addition to painting, he has also focused on the medium of video in which he varies some of his basic themes: the theme of the child's world or sentiment. At the beginning of his career, Soukup created a dream world of his own with a signature misty atmosphere. Later on, he mainly explored archaic mass culture or the everydayness we were used to two decades ago at the time known as "real socialism". The artist takes his themes from various popular totalitarian period magazines. At that time, the mass media strove to primarily orientate their consumers' attention to the private sphere, where they could make use of their potential during, for example, various forms of domestic and DIY work (knitting, decorating, etc.). Privacy is the main focus of Soukup's interest. He has created, for example, the free "Food" cycle, which reflects the everydayness at the border of reality and a nostalgic dream.

Samostatné výstavy (výběr) | Individual Exhibitions (selection)

2000 Žízeň po životě, Galerie Pokorný, Prostějov

2002 Rozkoš u Tvrdohlavých, Galerie Tvrdohlavých, Palác Lucerna, Praha; Lízing, Komerční centrum Nový Anděl, Praha; Špalíky, Galerie Emila Filly, Ústí nad Labem

2003 Posmrtná výstava, KGVU Zlín; Krása nesmírná, Výstavní síň VŠUP, Praha; Dorka, Výstavní síň Sokolská 26, Ostrava
2004 Dorka Sale 53 %, Galerie Ad Astra, Kuřim

Kolektivní výstavy (výběr) | *Group Exhibitions (selection)*

2003 IN OUT, Mezinárodní festival digitálního obrazu, Praha; Perfect Tense, Jízdárna Pražského hradu, Praha; Obsese sběru, Oblastní galerie, Jihlava
2005 Mezinárodní bienále současného umění, Národní galerie, Praha

Vít Soukup (*1971)
Žlutý ubrus | Yellow Tablecloth, 2003
z cyklu Dorka I. | *from the Dorka I cycle*
olej / plátno | oil / canvas
120 x 130 cm

Galerie MIRO, Praha | *MIRO Gallery, Prague*

Martin Šárovec (*1977)
Luciano Pavarotti, 2007
akryl / plátno | acryl / canvas
110 x 110 cm

Martin Šárovec

Martin Šárovec (narozen 1977) vnímá okolní svět vesměs prizmatem mediálního obrazu. Osobní historie autora (reflektuje mnohdy i vlastní rodinu) se odehrává v prostoru a čase mediálních událostí a scén, pohled ovšem neklouže po povrchu.

Mediální obraz je umístěn do věčné přítomnosti, která je ovšem momentem všednosti a nikoli nějakým transcendentním prvkem. Reklama a podobné obrazy se stávají synonymem obsese. Sám Šárovec označuje některé své malby jako „psychedelickou reklamu na nic“, což úspěšně komentuje jak problematiku mediálního obrazu, tak autorovu reakci na něj. Samotný mediální obraz je v určitém smyslu psychedelií (stavem extáze), přičemž jeho reflexe se jeví též jako extatická vidina, proměněná optikou deformace a zrůznění. Za idylou reklamního obrazu či bezčasím mediálního toku se skrývá děs. Děs z nepředvídatelné náhody temporality, z neodvratného směřování k neznámu. Tento strašák je nosnou metaforou Šárovcových zdánlivě parodických maleb. V okamžiku vyjmutí figury z neustálého toku předvídatelných situací se z hlavy vynořují chapadla napojená na odmítané podvědomé obsahy (špatně skrývané deviace, úzkosti apod.). Deformace, groteska, karikatura, exprese - to vše se vymyká stávajícímu masmediálnímu kánonu a ohrožuje jej to svou nejednoznačností a nečitelností. Přesto tento křivý obraz zrcadlí realitu mediální komunikace respektive to, co je z ní vytěšňováno kamsi za hranice viditelnosti. Šárovec si uvědomuje limity dnešní situace masové kultury a jejích hodnot. Z jeho groteskních obrazů vystupují strašidelné přízraky. Reklamní obrazy a deviantní ikony se proměňují v groteskní a absurdní změt, kde zánik není ani zdaleka eliminován.

Martin Šárovec (1977) universally perceives the surrounding world through the prism of the media image. The artist's personal history (many a time he also reflects his own family) takes places in the space and time of media events and scenes, yet the view does not slip on the surface.

The media image is placed in the eternal present, which is, however, a moment of familiarity, not a transcendental element. Adverts and similar pictures become a synonym of obsession. Šárovec himself brands some of his paintings “psychedelic adverts for nothing”, successfully commenting on both the problems of the media image and the artist's response to it. In a certain sense, the media image itself is psychedelia (the state of ecstasy), while its reflection also appears as an ecstatic vision transformed through the optics of deformation and differentiation. Dread lies behind the idyll of the advertising image or timelessness of the media flow. Dread of the unpredictable accidence of temporality, the irreversible movement towards the unknown. This angst is the essential metaphor of Šárovec's seemingly parodic paintings. At the moment of taking a figure out from the continuous flow of foreseeable situations, tentacles emerge from the head linked to the rejected subconscious contents (poorly concealed deviations, anxieties, etc.). Deformation, grotesque, caricature, expression – this all surpasses the existing mass-media canon and threatens with its ambiguity and illegibility. Yet this crooked image mirrors the reality of media communication, or what is being displaced from it somewhere behind the borders of visibility. Šárovec is aware of the limits of today's

mass culture and its values. Eerie ghosts loom from his grotesque pictures. Advertising images and deviant icons transform into a freakish and absurd tangle in which extinction is far from eliminated.

Samostatné výstavy (výběr) | *Individual Exhibitions (selection)*

2004 Galerie Felixe Jeneweina, Kutná Hora; Galerie La Femme, Praha

2005 Galerie Felixe Jeneweina, Kutná Hora

2006 Galerie Dooka, Praha

2007 Nostress Gallery, Praha; Icon Gallery, Praha

Kolektivní výstavy (výběr) | *Group Exhibitions (selection)*

2003 FIGURAMA 03, Figural drawings (Praha – Znojmo – Mainz – Berlín)

2004 Vysoké školy uměleckoprůmyslová a akademie výtvarných umění, Malostranská beseda, Praha;

FIGURAMA 04 (Praha – Plzeň – Brno – Mainz – Vídeň); Studenti 2004, Galerie Louvre, Praha;

Ateliér malby Vysoké školy uměleckoprůmyslové, Galerie Felixe Jeneweina, Kutná Hora; Galerie hl. Města Prahy, Praha

2005 Fetish Zone, Karlovy Vary; Galerie Art Pro, Praha

2006 Kunst in Herrenhausen, Hannover; Galerie Art Pro, Praha

2007 Nová trpělivost, Galerie Mánes, Praha; Art Prague, Praha; Umění porodit, Národní Galerie, Praha

Martin Šárovec (*1977)

Bartók, 2007

akryl / sololit | acryl / hardboard

100 x 100 cm

soukromá sbírka – s laskavým svolením Galerie MIRO | *private collection – courtesy of the MIRO Gallery*

Jakub Špaňhel (*1976)
Lustr | *Chandelier*, 2007
akryl / plátno | *acryl / canvas*
110 x 80 cm

Jakub Špaňhel

Jakub Špaňhel (narozen 1976) se od počátečního klasičtějšího pojetí malby propracoval k abstrahovanému záznamu gestické akce. Špaňhel zkouší různé malířské metody v rámci určitých limitů, jež představuje především téměř naprostá monochromnost, prolamovaná pouze občas jinobarevnými nádechy. Většina jeho velkoformátových obrazů, vytvářených řídkým akrylem, pracuje s valéry černé a bílé, několikrát se objevuje navíc zlatá barva. Ačkoli se Špaňhel postupně propracovává k expresivnímu kaligrafickému projevu, což svádí k domněnce, že cílem malířské akce je sebevyjádření, nemůžeme se zbavit pocitu, že autorův vizuální vjem zde není pouze druhotnou záležitostí. Jeho malby mají minimální znakovou povahu, čím minimálnější, jak se zvyšuje jejich kaligrafické, „abstraktně-expresivní“ traktování. Na Špaňhelových malbách se objevuje motiv, který lze pochopit jako prodloužení pozdně impresionistického objevu určitého typu vidění, jež můžeme označit za vidění nerozumějící, nerozeznávající apod. Vidění je rozostřené, chybí racionální výklad situace. Špaňhelovo využití sprejů naznačuje, že autor je vandal, provokatér, což opět potvrzuje jeho zájem o gestickou kaligrafii. Autor narušuje konvenční, tj. znakovou povahu všednodenního myšlení a vidění, jehož jasnost a přehlednost jsou víceméně komerční nástroje. S rozostřením vidění, ale především s prací s „vandalskou“ skvrnou a tekutostí barev se setkáme u „nových divokých“. Není náhoda, že se zde objevují hlavně metody pracující s narušováním formy, s „beztvarostí“. Špaňhel není klasicizující, nýbrž disharmonizující malíř. Narušuje znakovou rozpoznatelnost a formální pevnost a nahrazuje je víceznačností a tekutostí.

Jakub Špaňhel (1976) has worked through from an initially more classical concept of painting to abstracted recording of gestic action. He has applied various painting methods within certain limits, primarily represented by an almost total monochromaticity, only occasionally interwoven with tints of other colours. Most of his large-format pictures created with thin acrylic paint feature tones of black and white, with an additional golden colour appearing on several occasions. Although Špaňhel has been gradually working towards an expressive calligraphic utterance, which tempts us to assume that the objective of painting is self-expression, we cannot help but feel that the artist's visual perception is not merely a secondary matter. His paintings have a minimal semiotic nature, the more minimal as their calligraphic, "abstract-expressive" treating increases. Špaňhel's pictures comprise a motif that can be understood as a prolongation of a late impressionistic discovery of a certain type of vision, which can be branded misconceiving, indiscernible, etc. The vision is blurred, with a rational explanation of a situation missing. Špaňhel's making use of spray cans indicates that the artist is a vandal, provocateur, which again confirms his interest in gestic calligraphy. He violates the conventional, so-called sign nature of everyday thinking and vision, whose clarity and lucidity are more or less commercial tools. Defocused vision and, most importantly, work with the "vandal" smudge and fluidity of paints can be encountered in the case of the "new primitives". It is not by accident that methods working with disrupting the form, with "formlessness", mainly appear here. Špaňhel is a disharmonising

painter rather than a classicising one. He violates the sign's discernibility and formal rigidity, replacing them with ambiguity and fluidity.

Samostatné výstavy (od roku 1997) | *Individual Exhibitions (since 1997)*

- 1998 Jakub 19-21, Antikvariát Černý pavouk, Ostrava
1999 Jean Marais, Galerie C.I.G.I., Ostrava; Smutek políbených, Galerie 761, Ostrava
2000 Uklízečka, Galerie Jelení, Praha
2001 Galerie Arte, Klagenfurt, Rakousko; Sto květináčů, Galerie-Knihkupectví Řehoře Samsy, Praha
2002 Kytky, portréty a květináče, Městský dům kultury, Karviná; Bělásek zelný, Galerie Nibiru, Ostrava
2003 Jakub Špaňhel 26 let, Galerie hlavního města Prahy, Staroměstská radnice, Praha; Obrazy, Galerie Erasmus, Mělník
2004 Okénko, Výstavní síň Synagoga, Městské muzeum, Hranice na Moravě; Galerie 8, Cheb
2005 Jonáš Czesaný, Jakub Špaňhel, Veletržní palác, Národní galerie v Praze; Sejdeme se na hřbitově, Galerie Felixe Jeneweina, Kutná Hora
2006 Obrazy, Výstavní síň Sokolská 26, Ostrava; Vůně růží a benzínu, Galerie Kuřim; 286 piv, Galerie Na Bidýlku, Brno
2007 Devět obrazů, Galerie Woxart, Praha; Obrazy 2000–2007, Galerie U Bílého jednorožce, Klatovy

Kolektivní výstavy (od roku 1997) | *Group Exhibitions (since 1997)*

- 1997 Mrtvé duše, Nová síň, Praha
1998 Ostrava umění...?, Mánes, Praha; Harmonie 98, Galerie Václava Špály, Praha; Snížený rozpočet, Mánes, Praha; Na vlastní oči, Die Aktualität des Schönen..., Liberec
1999 O lásce, Richterova vila, Praha; Laškování s cizinci, České centrum, Londýn
2001 První a poslední – ateliér Jiřího Davida 1994–2000, Galerie Václava Špály, Praha; Klasika, Důl Michal, Ostrava; Výstava AVU, Lima, Peru; Klasika, Muzeum umění, Olomouc
2002 Výstava diplomantů AVU 2002, Veletržní palác, Praha
2004 Perfect Tense, Jízdárna Pražského hradu, Praha; AVU Praha – HFBK Dresden, Kunstforum Ostdeutschegalerie, Regensburg, SRN; Malíři 03, Dům U Jonáše, Východočeská galerie v Pardubicích; Berlín – Praha – Berlín, Mánes, Hause am Waldsee, Berlín; Malíři 03, Galerie U Bílého jednorožce, Klatovy/Klenová
2005 IBCA, mezinárodní bienále současného umění, Veletržní palác, Praha
2006 Akné, Galerie Rudolfinum, Praha; Spříznění... Allied, Národní galerie, Veletržní palác, Praha

Jakub Špaňhel (*1976)
Kytice | *Bouquet*, 2007
akryl / plátno | *acryl / canvas*
60 x 115 cm

generální partner výstavy
general partner

hlavní partner výstavy
main partner

partneři výstavy
partners of the exhibition

partneři Galerie MIRO na rok 2007
partners of the MIRO Gallery for year 2007

Galerie MIRO, založena v Berlíně v roce 1987, od roku 1994 sídlí v Praze, nabízí originální umělecká díla světových klasiků a předních českých umělců.

The MIRO Gallery, founded 1987 in Berlin and since 1994 located in Prague, offers original works of world classical artists as well as Czech leading artists.

MIRO Gallery, church of st. Rochus, Strahovské nádvoří 1/132, 118 00 Prague 1
tel.: +420 233 354 066, fax: +420 233 354 075, e-mail: miro@ini.cz, www.galeriemiro.cz

Současné české umění – Generační paralely | *Czech Contemporary Art – Parallel Lines*
15. 10. – 28. 10. 2007

katalog vychází u příležitosti stejnojmenné výstavy, kterou pořádá Galerie MIRO Praha
a Nadační fond TREBBIA ve spolupráci s Českým centrem – Českým domem v Moskvě
a Ruskou akademií umění v Galerii umění Zuraba Zereteli v rámci Dnů Prahy v Moskvě

*The catalogue is published on the occasion of the eponymous exhibition, organised by MIRO Gallery
and the TREBBIA Foundation in cooperation with the Czech Centre – Czech House in Moscow
and the Russian Academy of Arts, held at the Zurab Zereteli Art Gallery as part of Prague Days in Moscow*

kurátor | *curator*
Martin-Georg Weber

texty v katalogu | *catalogue texts*
Mgr. Václav Hájek, historik umění

anglický překlad | *English translation*
Unicom Praha s.r.o.

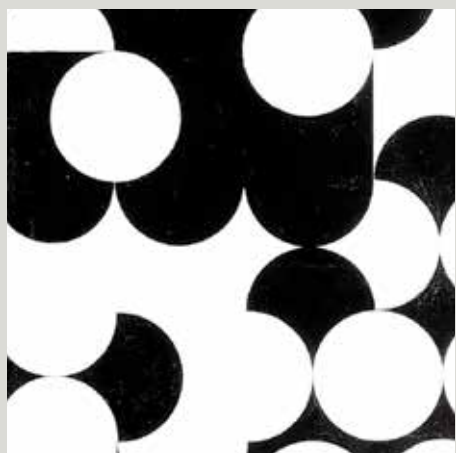
fotografie | *photographs*
Oto Palán

produkce | *production*
Zdeňka Sigmundová
Miro Smolák

grafická úprava | *graphic layout*
Dominik Biřo

tisk | *printing*
Libertas, a.s.

© vydala Galerie MIRO, 2007
© issued by MIRO Gallery, 2007

ISBN 978-80-254-0416-4

9 788025 404164